N. 13.—1863. Суббота.—Sobota. 9 Февраля. 9 Lutego.

ВИЛЕНСКІЙ ВѢСТНИКЪ KURYER WILEŃSKI

ВЫХОДИТЪ по Вторникамъ, Четвергамъ и Субботамъ.

WYCHODZI we Wtorki, Czwartki i Soboty.

Часть Оффиціальная.

ИЗВѢСТІЯ ИЗЪ ПОЛЬШИ.

ПОСЛѢДНІЯ ТЕЛЕГРАФИЧЕСКІЯ ДЕПЕШИ.

Варшава, 3-го февраля.

Въ городѣ все благополучно; новыхъ извѣстій никакихъ не имѣется.

Динабургъ, 3-го февраля.

На линіи желѣзной дороги отъ Динабурга до Вильно все благополучно. Въ окрестностяхъ Свенцянъ и Подбродзе произведены арестованія, послѣ чего водворилось совершенное спокойствіе.

Кіевъ, 4-го февраля.

Въ кіевскомъ округѣ все спокойно; изъ-за Буга никакихъ свѣдѣній не получено.

Варшава, 4-го февраля.

Генералъ-маіоръ баронъ Менгденъ доноситъ, изъ Ковно, что послѣ шести-дневной экспедиціи въ сѣверной части августовской губерніи, маріампольскій уѣздъ успокоенъ. Сельское населеніе хорошо расположено; крестьяне хватаютъ возмутителей и представляютъ ихъ начальству.

Вильно, 4-го февраля.

Получена телеграмма, что ночью шайка мятежниковъ, около 200 человѣкъ, напала на г. Пружаны, разграбила казначейство, цейхгаузъ инвалидной команды, разбила острогъ и выпустила изъ него 9 арестантовъ. Инвалиды защищались отчаянно; изъ нихъ убито 3, тяжело ранено 9; часовой у казначейства получилъ 8 ранъ. Послѣ этого нападенія, шайка отправилась къ Кобрину. Генералъ-маіоръ графъ Ностицъ послалъ отрядъ преслѣдовать мятежниковъ. Изъ всѣхъ уѣздовъ крестьяне присылаютъ жалобы на ксендзовъ и помѣщиковъ, подговаривающихъ населеніе къ мятежу.—Сего числа объявляется въ остальныхъ городахъ и уѣздахъ виленской и гродненской губерній военное положеніе.

Варшава, 4-го февраля.

Сейчасъ получена отъ генералъ-лейтенанта Ушакова *) слѣдующая депеша: полковникъ Звѣревъ занялъ Студяны, взялъ чугунное орудіе и снаряды. Мятежники бѣжали въ лѣса. Въ Опочкѣ порядокъ возстановленъ. Полковникъ Ченгери разбилъ шайку Лангевича, забралъ его вещи и 11 возовъ багажа. Мятежниковъ убито до 100; у насъ выбыло 3; взяты 3 деревянныя пушки. (Русс. Инв.)

Въ оффиціальной польской газетѣ, отъ 30 января (11 февраля) пишутъ:

Приверженцы безпорядка сначала ознаменовали злодѣйствами свое возмутительное дѣло, а теперь стараются поддержать и распространить его помощію лживыхъ слуховъ. Прежде они разглашали ложныя извѣстія о такихъ размѣрахъ рекрутскаго набора, въ какихъ онъ, ни предназначенъ, ни выполненъ не былъ,—этимъ они хотѣли увлечь ремесленную молодежь въ мятежныя шайки. Возбужденное такимъ образомъ настроеніе они затѣмъ старались поддерживать лишенными всякаго основанія извѣстіями о мнимыхъ побѣдахъ мятежниковъ. Когда дѣйствительность стала обнаруживать эту ложь, и судьба безумнаго предпріятія сдѣлалась несомнѣнною, подстрекатели къ безпорядкамъ прибѣгли къ лжи другаго рода—стали распускать слухи о войнѣ, кѣмъ-то объявленной, о внѣшней помощи, идущей содѣйствовать вооруженному движенію въ царствѣ. Люди просвѣщенные, умѣющіе зрѣло понимать политическія отношенія, не поддаются обману этихъ новыхъ обольщеній, но неопытное ремесленное юношество, внимая коварному шепоту, продолжаетъ еще скрытно уходить изъ города и присоединяться къ шайкамъ.

Бдительность властей старается по возможности предупреждать это заблужденіе; но чтобы совершенно прекратить зло, для этого необходимо постоянное содѣйствіе жителей столицы, которые вліяніемъ своимъ могутъ образумить молодежь, состоящую въ какой-либо отъ нихъ зависимости.

Уже пора зрѣлой и благоразумной части населенія нашего города успокоиться отъ тревоги, которую успѣлъ посѣять терроризмъ горсти безъименныхъ двигателей этого разрушительнаго дѣла. Вліятельные члены общества могутъ предупредить послѣдствія гибельнаго увлеченія твердо дѣйствуя и смѣло высказывая свое мнѣніе въ домашней сферѣ, въ средѣ своей семьи, прислуги и рабочихъ.

Земство цѣлаго края держится вдали отъ этого движенія: собственники и поселяне съ прискорбіемъ слѣдятъ за безумной попыткой, которая, не имѣя никакихъ опоръ въ народѣ, влечетъ страну къ безднѣ и грозитъ ей разрушеніемъ всѣхъ началъ благоденствія.

Уберечь трудолюбивое юношество столицы, увлекаемое подстрекателями, есть задача старшихъ членовъ ремесленныхъ общинъ и хозяевъ мастерскихъ. Они первые съ своими семействами сдѣлаются жертвой, когда придетъ въ упадокъ промышленность столицы и благосостояніе страны.

Поэтому, пока еще не ушло время, желательно для общаго блага, чтобы лица эти не оставляли рабочихъ внушеніями, отклоняя ихъ отъ мысли покидать работу и удаляться въ загородныя шайки, гдѣ ихъ ждетъ нужда и безполезная гибель. (Сѣв. Поч.)

Въ Рускомъ Инвалидѣ напечатано:

Сегодня получены нами подробныя свѣдѣнія о послѣднихъ дѣйствіяхъ противъ польскихъ мятежниковъ, важнѣйшія изъ которыхъ уже были опубликованы по краткимъ телеграфнымъ донесеніямъ.

Свѣдѣнія эти касаются послѣдствій дѣла при Венгровѣ, 22-го января, и подробностей дѣйствій при Вонхоцкѣ и въ болимовскомъ (скерневицкомъ) лѣсу.

Извѣстно изъ прежнихъ донесеній, что для атаки Венгрова направлены было двѣ подвижныя колонны: одна со стороны Седльце, другая со стороны петербургско-варшавской желѣзной дороги. До прибытія второй колонны, первая уже успѣла вытѣснить мятежниковъ изъ Венгрова. Вслѣдствіе того, головная часть первой колонны; подъ командою генеральнаго штаба подполковника Кривоносова, узнавъ о занятіи Венгрова, повернула на Мендзовъ и Коссовъ, по пятамъ мятежниковъ, удалившихся изъ Венгрова по направленію къ Цехановцу; здѣсь мятежники наткнулись на войска 2-й пѣхотной дивизіи, бросились черезъ Бугъ, въ числѣ до 1,500 человѣкъ; остальная, значительнѣйшая часть шайки, находившейся въ Венгровѣ, разсѣяна, а поселяне возвратились къ своимъ домамъ.

Начальникъ радомскаго военнаго отдѣла, получивъ вѣрное извѣстіе, что главное скопище мятежническихъ шаекъ, собиравшихся въ опатовскомъ уѣздѣ радомской губерніи, находится въ Вонхоцкѣ, командировалъ туда, подъ командою генералъ-майора Марка, одинъ могилевскій батальйонъ, одну роту стрѣлковъ, одну роту саперъ, два орудія и 20 казаковъ. Въ м. Милицѣ, (на соединеніи дорогъ изъ Кельцъ и Вонховца) къ этимъ войскамъ присоединились еще дивизіонъ новороссійскихъ драгунъ и три роты смоленскаго полка. Подходя къ м. Милицы, у Раіова, драгуны наткнулись на шайку мятежниковъ и разсѣяли ее, потерявъ при этомъ одного убитымъ и 4-хъ ранеными.

22-го января, весь отрядъ генералъ-майора Марка двинулся къ Вонхоцку. Не доходя двухъ верстъ до мѣстечка, войска встрѣчены были вышедшею изъ него толпою мятежниковъ, вооруженныхъ пиками и косами. Шедшіе впереди отряда казаки раздались, а артилерія и стрѣлки открыли огонь. По первому выстрѣлу жители начали выходить изъ мѣстечка въ лѣсъ. Войска наши подвигались впередъ, а цѣпь стрѣлковъ обхватила мѣстечко справа и слѣва. Мятежники въ безпорядкѣ бросились въ улицы Вонхоцка, преслѣдуемые нашими войсками, такъ что бой продолжался въ самомъ мѣстечкѣ, пока мятежники не были совершенно разсѣяны. Генералъ-майоръ Маркъ, того же числа, выступилъ обратно къ Милицѣ, и подкрѣпивъ, на пути, частью своего отряда колонну полковника Звѣрева, сопровождавшую изъ г. Кельцъ конскриптовъ, прибылъ 24-го января въ Радомъ, съ 30-ю плѣнными, захваченными въ Вонхоцкѣ.

— Того же 22-го января, мятежники напали на квартировавшихъ въ г. Равѣ инвалидную и жандармскую команды. Инвалиды долго отбивали нападеніе, стрѣляли изъ оконъ

*) Изъ радомской губерніи.

Część Urzędowa.

WIADOMOŚCI Z POLSKI.

OSTATNIE DEPESZE TELEGRAFICZNE:

Warszawa 3 lutego.

W mieście wszystko pomyślnie, nowych wiadomości niema.

Dyneburg 3 lutego.

Na linji kolei żelaznéj od Dyneburga do Wilna, wszystko pomyślnie. W okolicach Święcian i Podbrodzia dopełnione zostały aresztowania, przez co zupełny spokój powrócił.

Kijów 4 lutego.

W Kijowskim okręgu wszystko spokojnie; z za Buga żadnych wiadomości nie otrzymano.

Warszawa 4 lutego.

Jenerał major baron Mengden donosi z Kowna, że po sześcio-dniowéj wyprawie do północnéj części gubernji augustowskiéj, powiat marjampolski został uspokojony. Ludność wiejska dobrze usposobiona; włościanie chwytają podżegaczów i stawią ich przed władzą.

Wilno 4 lutego.

Otrzymany został telegramm, że w nocy banda powstańców, licząca około 200 ludzi, napadła na m. Prużanę, rozgrabiła kassę, cechauz komendy inwalidów, odbiła turmę, i wypuściła z niéj 9 aresztantów. Inwalidzi bronili się rozpaczliwie i z pomiędzy nich zabito 3, raniono ciężko 9; szyldwach u kassy otrzymał 8 ran. Po tym napadzie banda skierowała się ku Kobryniowi. Jenerał major hr. Nostitz posłał oddział dla ścigania powstańców. Ze wszystkich powiatów włościanie przysyłają skargi na księży i obywateli, podmawiających ludność do powstania. Dnia dzisiejszego ogłasza się w pozostałych miastach i powiatach gubernji wileńskiéj i grodzieńskiéj stopa wojenna.

Warszawa, 4-go lutego.

W téj chwili otrzymaną została od jenerała-lejtnanta Uszakowa *) następna depesza: półkownik Zwierow zajął Studziany, zabrał działo z lanego żelaza i kule. Powstańcy uciekli do lasu. W Opocznie porządek przywrócony. Półkownik Czengery rozbił bandę Langiewicza, zabrał jego rzeczy i 11 wozów z bagażami. Powstańców legło do 100; u nas zginęło 3; wzięte trzy drewniane działa. (Russ. Inwalid.)

W Dzienniku Powszechnym czytamy co następuje:

Przywódcy stronnictwa wywrótu, wichrzenia swoje rozpoczęli zbrodniami, a podtrzymują je i rozszerzyć usiłują coraz nowemi kłamstwami. Rozgłaszali naprzód fałszywe wieści o rozciągłości poboru do wojska, takiéj, w jakiéj on ani postanowiony ani wykonany nie był; chcieli tak wywołanym popłochem popchnąć do band młodzież rzemieślniczą. Ogarniający ją szał usiłowali następnie utrzymywać i powiększyć przeciwnemi prawdzie wieściami o mniemanych zwycięztwach burzycieli. Gdy te fałsze ustępować zaczęły przed rzeczywistością i los szalonego przedsięwzięcia okazał się niewątpliwy, tajemni podżegacze rozruchów rzucili się na kłamstwo innego rodzaju, siejąc między ludem pogłoski o wypowiedzianéj jakoby wojnie, o obcéj pomocy występować mającéj z poparciem zbrojnego ruchu w Królestwie. Ludzie oświeceni i stosunki polityczne dojrzale oceniający, niedają się uwieść tym nowym złudzeniom, ale rzemieślnicza niedoświadczona młodzież, dając ucho zdradzieckim podszeptom, codziennie jeszcze uchodzi z miasta i potajemnie do band się udaje.

Temu obłędowi czujność władz rządowych stara się wedle możności zapobiedz; aby złe zupełnie ukrócić, na to potrzebne jest domowe codzienne współdziałanie obywateli stolicy, starszyznę miejską składających, skierowane ku upamiętaniu zawisłéj od nich młodzieży.

Czas już jest, aby poważna, dojrzała część mieszkańców miasta naszego, ochłonęła z trwogi rzuconéj na nię przez terroryzm garstki bezimiennych kierowników tego dzieła bezrządu. Starszyzna miejska może zapobiedz następstwom zgubnego sprzysiężenia, przez odważne występowanie, przez wypowiedzenie zdania swojego w obec obłąkanych domowników i czeladzi.

Ziemiaństwo całego kraju trzyma się zdala od tego ruchu: właściciele i włościanie patrzą z boleścią na zapamiętały zamach, który pozbawiony prawdziwych podstaw w narodzie, popycha kraj ku przepaści i zniszczeniem wszelkich zarodów pomyślności mu zagraża.

Ocalić młodzież pracowitą stolicy, którą uwodzą podżegacze, jest zadaniem starszych zgromadzeń rzemieślniczych i właścicieli warsztatów. Oni pierwsi i rodziny ich staną się ofiarą; gdy upadnie przemysł stolicy i zamożność kraju.

Dopóki więc czas jeszcze, pożądanem jest dla spólnego dobra, aby upominali pracowników po warsztatach, odwracając ich od opuszczenia pracy i od zgubnéj wędrówki z miasta do band, w których czeka ich nędza i bezowocna zagłada. (Dz. Pow.)

W Inwalidzie Ross. czytamy:

— Dziś otrzymaliśmy szczegółowe wiadomości o ostatnich działaniach przeciw polskim powstańcom, z których ważniejsze ogłoszone były z krótkich telegraficznych doniesień.

Wiadomości te dotyczą następności bitwy pod Węgrowem dnia 22 stycznia i zawierają szczegóły działań pod Wąchockiem i w lesie Bolimowskim (skierniewickim).

Wiadomo z uprzednich raportów, że do atakowania Węgrowa wysłane były dwie ruchome kolumny, jedna od strony Siedlec, druga od strony petersbursko-warszawskiéj kolei żelaznéj. Nim druga kolumna przybyła, pierwszéj udało się wyparć powstańców z Węgrowa. W skutek tego czoło pierwszéj kolumny, pod dowództwem półkownika jeneralnego sztabu Krywonosowa, dowiedziawszy się o zajęciu Węgrowa zwróciło na Międzow i Kossów, w ślad za powstańcami, w kierunku do Ciechanowca; tutaj powstańcy spotkali wojska 2-éj dywizji piechoty, rzucili się na Sterdyń i w liczbie około 1500 ludzi przeprawili się przez Bug; pozostała, większa część bandy, znajdującéj się w Węgrowie, została rozproszona, a włościanie wrócili do domów swoich.

Naczelnik wojennego radomskiego okręgu, otrzymywszy pewną wiadomość, że główne zbiorowisko band powstańczych, które się gromadziły w powiecie opatowskim radomskiéj gubernji, znajduje się w Wąchocku, wysłał tam pod dowództwem jenerał-majora Marka, jeden mohylewski bataljon, jedną rotę strzelców, jedną rotę saperów, dwa działa i 20 kozaków. W m. Milicy (przy połączeniu się gościńców z Kielc i Wąchocka) przyłączyły się do tych wojsk jeszcze dywizjon nowo-rossyjskich dragonów i trzy roty smoleńskiego półku. Zbliżając się do m. Milicy, dragoni spotkali bandę powstańców i rozproszyli ją, straciwszy przy tém jednego zabitego i 4 ranionych.

Dnia 22 stycznnia, cały oddział jenerał-majora Marka, posunął się ku Wąchockowi. O dwie wiorsty nie dochodząc do miasteczka, wojska spotkane zostały przez wyszły ztamtąd tłum powstańców, uzbrojonych w piki i kosy. Kozacy, którzy postępowali przodem oddziału rozsypali się; a artylerja i celni strzelcy otworzyli ogień. Po pierwszym wystrzale mieszkańcy zaczęli wychodzić z miasteczka do lasu. Nasze wojska posuwały się naprzód, a łańcuch strzelców opasał miasteczko z prawéj i z lewéj strony. Powstańcy w nieporządku rzucili się na ulice Wąchocka, ścigani przez nasze wojska, tak że bój trwał w samém miasteczku dopóty, dopóki powstańcy niezostali zupełnie rozproszeni. Jenerał-major Mark, tegoż dnia wystąpił na powrót do Milic, i wzmocniwszy po drodze, częścią swojego oddziału kolumnę półkownika Zwierewa, która przeprowadzała z Kielc popisowych, przybył d. 24 stycznia do Radomia z 30 jeńcami, których zabrał w Wąchocku.

— Tegoż d. 22 stycznia, powstańcy napadli na kwaterujące w m. Rawie komendy inwalidów i żadarmów. Inwalidzi długo odpierali napad, strzelając z okien koszar. Nakoniec,

*) Z Gub. Radomskiéj.

казармъ. Наконецъ, когда мятежники зажгли казармы, то инвалиды отступили на городскую площадь, продолжая отбиваться отъ толпы, окружавшей ихъ со всѣхъ сторонъ. Потерявъ 2-хъ убитыми и 4 ранеными, команда отступила, на другой день въ Скерневицы. Изъ 6-ти человѣкъ жанмдармской команды, застигнутой мятежниками въ расплохъ, двое убиты и трое ранены.

— На южныхъ границахъ Царства, въ люблинской и радомской губерніяхъ, шайки мятежниковъ, пользуясь лѣсистою и гористою мѣстностью и разбросаннымъ положеніемъ пограничной стражи, дѣлаютъ нападенія на таможни и отдѣльные сторожевые посты. Такъ, напримѣръ, въ двадцатыхъ числахъ янв., они разграбили таможню въ м. Кржешовѣ, ранили при этомъ нѣсколько стражниковъ и захватили 2-хъ офицеровъ.

Сосновицкая и границкая таможни также подверглись нападенію, причемъ мятежники захватили изъ кассъ этихъ двухъ таможень до 88,000 руб. сер. Для предупрежденія подобныхъ случаевъ, предписано всѣмъ начальникамъ таможенныхъ округовъ, при появленіи шаекъ, собирать пограничные посты въ отряды, для прикрытія важнѣйшихъ таможень, и входить въ сношенія съ ближайшими военными начальствами.

— Для истребленія шайки мятежниковъ, скрывшейся въ болимовскомъ лѣсу и производившей грабежи между Скерневицами и Радзивиловымъ, командированы были изъ Варшавы, 27-го января, три роты л.-гв. литовскаго полка въ болимовскій лѣсъ, а для дѣйствія противъ мятежниковъ, въ случаѣ выхода ихъ изъ лѣсу, направлены, изъ Варшавы же, чрезъ Блоне и Сѣроки, на Вискитки, эскадронъ драгунъ, эскадронъ гусаръ и взводъ казаковъ. Сверхъ того изъ Ловича и Скерневицъ выслано было три съ половиною роты стрѣлковъ и 80 казаковъ.

— Полковникъ Гагенмейстеръ (командиръ 4-го стрѣлковаго батальйона), прибывъ, 27-го января, въ 7 час. утра, изъ Ловича въ Болимовъ, направился оттуда въ болимовскій лѣсъ по дорогѣ въ с. Буды-Грабскіе. Въ десять часовъ, стрѣлки наткнулись на толпу мятжниковъ, которые, послѣ незначительной перестрѣлки, разбѣжались по лѣсу. Въ часъ пополудни прибыли,со стороны желѣзной дороги рота л.-гв. литовскаго полка и изъ Скерневицъ рота 4-го стрѣлковаго батальйона и, вслѣдъ засимъ, весь отрядъ направился на устроенный въ лѣсу притонъ мятежниковъ, состоявшій изъ нѣсколькихъ досчатыхъ шалашей, и послѣ незначительной перестрѣлки, уничтоживъ притонъ, разогналъ мятежниковъ Съ нашей стороны, при этомъ, убитъ 4-го стрѣлковаго батальйона подпоручикъ Клингберъ и одинъ казакъ; раненъ одинъ рядовой. Мятежники потеряли до 70 убитыми, а по показанію плѣнныхъ, до 100 человѣкъ, и 21 плѣнными. Сверхъ того убиты у мятежниковъ захваченные ими на желѣзной дорогѣ: одинъ штабъ-офицеръ, два оберъ-офицера ветеринарный врачъ а также, двое людей генералъ-майора, барона Менгдена. (Рус. Инв.)

— Вчера, 3-го февраля, получены слѣдующія подробности о дѣлѣ при м. Семятичи, 26 января.

Г.-л. Манюкинъ, направившійся для истребленія главнаго притона мятежниковъ, устроеннаго ими въ пространствѣ между варшавско-петербургскою желѣзною дорогой и варшавско-брестскимъ шоссе, 25-го января, выступилъ съ своимъ легкимъ отрядомъ, изъ 7 ротъ пѣхоты, 1 сотни казаковъ, при 4 орудіяхъ, изъ мѣстечка Цѣхановецъ къ м. Семятичи.

Изъ распросовъ мѣстныхъ жителей на пути къ этому селенію, онъ положительно узналъ, что Семятичи уже давно избраны были опорнымъ пунктомъ для пограничныхъ шаекъ, и что съ самаго начала мятежа, это мѣстечко, занималось значительнымъ числомъ бунтовщиковъ. Кругомъ Семятичи двѣ послѣднія недѣли стояли ихъ часовые. Нѣкто Цихорскій, онъ же и Замѣчекъ, промотавшійся помѣщикъ изъ Подлясья, выбранный главнымъ вождемъ пограничныхъ шаекъ, успѣлъ, при самомъ началѣ возстанія, завербовать до 1,000 человѣкъ изъ окрестностей Семятичъ. Мятежники обмундировывались и обучались въ замкѣ помѣщика Феншау.

Къ 25-му числу, скопище въ Семятичахъ, собравшееся изъ различныхъ мѣстъ, простиралось уже до 5,000 человѣкъ. По показанію плѣнныхъ, они были организованы слѣдующимъ образомъ: на каждую тысячу человѣкъ имѣлось 208 стрѣлковъ, раздѣленныхъ на 4 плутонга, по 52 человѣка; каждые четыре плутонга составляли одну роту, подъ начальствомъ ротнаго командира. Стрѣлки, вооружены были одноствольными, двухствольными ружьями и штуцерами. Остальные 800 человѣкъ каждой тысячи были вооружены косами и пиками, имѣли подобную же организацію, и извѣстны подъ именемъ косиньеровъ. Сверхъ того, въ Семятичахъ сформированъ былъ еще взводъ конницы изъ 32 чел., вообще, же съ пришедшими, Цихорскій имѣлъ до 100 человѣкъ вооруженныхъ кавалеристовъ. Пѣхотные одѣты въ сѣрыя мужицкаго сукна чамарки и поверхъ чамарокъ имѣютъ собственные тулупы или кафтаны; стрѣлки всѣ одѣты въ черномъ.

Отрядъ нашъ приблизился къ Семятичамъ въ сумерки 25 же числа. Но такъ какъ получено было вѣрное свѣдѣніе, что въ помощь Цихорскому идетъ еще тысяча человѣкъ отъ Венгрова, то генералъ-лейтенантъ Манюкинъ рѣшился аттаковать селеніе немедленно. Съ этой цѣлью находившіяся при отрядѣ 4 орудія открыли огонь и вслѣдъ затѣмъ войска двинуты, частію прямо на селеніе, а частію къ находившемуся впереди кладбищу, окруженному крѣпкою кирпичною оградою съ толстыми дверями. Мятежники встрѣтили наши войска частою пальбою. Не смотря на то, 2-я стрѣлковая рота либавскаго полка подошла къ самому кладбищу, и въ то время, какъ часть солдатъ, подсаживая другъ друга, перелѣзала черезъ заборъ, другая начала ломать ворота. Между тѣмъ поднялся сильный вѣтеръ съ дождемъ, небо заволокло, и стало совершенно темно.

Имѣя въ виду не штурмовать мѣстечка ночью съ войсками, первый разъ бывшими въ огнѣ, г.-л. Манюкинъ приказалъ имъ отступить; ободренные этимъ распоряженіемъ, поляки выбѣжали изъ мѣстечка, но были встрѣчены сильнымъ батальнымъ и картечнымъ огнемъ, и, понеся страшную потерю, поспѣшили возвратиться. Тогда генералъ Манюкинъ отошелъ на четыре версты къ ближайшей деревнѣ Чертаева, гдѣ и расположился бивуакомъ; потеря наша въ этотъ день состояла изъ 1 штабъ-офицера ранънымъ (подполковника Филимонова) и нижнихъ чиновъ: 1 убитымъ и 3-хъ ранеными.

26-го января, въ 12 часовъ утра, генералъ-лейтенантъ Манюкинъ, съ своимъ отрядомъ, изъ д. Чертаева снова выступилъ къ м. Семятичи.

По производствѣ капитаномъ Гейнсомъ рекогносцировки,оказалось, что вся передняя часть Семятичъ, по дорогѣ изъ Чертаева, а также и кладбище, были заняты сильными колоннами мятежниковъ, и что съ этой стороны селенія у всѣхъ заборовъ лежали стрѣлки. По мѣрѣ же удаленія отъ кладбища вправо, къ дорогѣ, ведущей въ Семятичи изъ Дорогичина, число мятежниковъ постепенно уменьшалось.

Открывъ огонь изъ орудій и пользуясь пересѣченною мѣстностью, скрывавшею движеніе нашихъ войскъ, генералъ Манюкинъ перевелъ войска на дрогичинскую дорогу и направилъ ихъ къ селенію съ этой стороны. Расположенные здѣсь мятежники главнымъ образомъ укрѣпились въ хорошо построенномъ и прикрытомъ рвомъ помѣщичьемъ домѣ г. Феншау, имѣвшемъ видъ замка. Не надѣясь разбить строеніе 6-фунтовыми ядрами, генералъ Манюкинъ приказалъ исправляющему должность начальника штаба дидизіи, генеральнаго штаба капитану Гейнсу, не тетеряя ни минуты,взять его приступомъ.

Въ четверть часа отъ начала дѣла 2 роты быстро подошли къ парку, разломали брусчатыя ворота и ворвались въ домъ. Между тѣмъ, замѣтивъ сдѣланный нами обходъ, мятежническіе стрѣлки, косиньеры и всадники спѣшили на защиту атакованнаго пункта. Генералъ Манюкинъ, пославъ часть войскъ въ подкрѣпленіе капитану Гейнсу, самъ лично повелъ атаку на мѣстечко съ фронта. Мятежники совершенно разстерялись, часть ихъ бросилась въ дома, часть устремилась къ мосту чрезъ рѣку Каменку, а остальные бѣжали въ ближайшій лѣсъ. Наши войска преслѣдовали мятежниковъ. Казаки охватили хвостъ бѣгущихъ и отбили при этомъ ящики съ косамми, штыками и нѣкоторыми нашими бумагами, захваченными бунтовщиками въ первые дни мятежа. Меньшая часть мятежниковъ успѣла уйти; остальная была отрѣзана и осталась въ мѣстечкѣ. Противу нихъ войска двинулись двумя колоннами, одна по улицѣ, а другая по задворкамъ. Чтобы выгнать мятежниковъ изъ домовъ, откуда они не переставали стрѣлять, солдаты начали поджигать соломенныя крыши. Сильный, порывистый вѣтеръ погналъ огонь съ одного дома на другой, и черезъ полчаса все мѣстечко было въ огнѣ—бой былъ самый ожесточенный; плѣнныхъ взято только 38 человѣкъ, изъ нихъ 12 раненыхъ.

Затѣмъ капитанъ Гейнсъ былъ направленъ генераломъ Манюкинымъ, съ частью войскъ, чрезъ рѣку Каменку, въ лѣсъ, съ тѣмъ, чтобы разсѣять скрывшихся тамъ косиньеровъ. По исполненіи этого, онъ присоединился къ главной колонѣ, и войска, расположившись на ночлегъ, предали огню захваченные у мятежниковъ запасы сухарей, форменную одежду и часть оружія.

kiedy powstańcy podpallli koszary, inwalidzi cofnęli się na plac miejski, nieprzestając odpierać tłumu, który otaczał ich ze wszystkich stron. Straciwszy 2 zabitych i 4 ranionych, komenda wystąpiła nazajutrz do Skierniewic. Z pomiędzy sześciu ludzi żandarmskiéj komendy, na którą powstańcy napadli znienacka, zabito dwóch, raniono trzech.

— Na granicach południowych Królestwa, w gubernji lubelskiéj i radomskiéj, bandy powstańców, korzystając z leśnej i górzystéj miejscowości i z rozrzuconych posterunków straży pogranicznéj, napadają na komory celne i oddzielne strażnicze stanowiska. Tak naprzykład, około 20-go stycznia, zrabowali komorę celną w m. Krzeszowic, zraniwszy przy tém kilku strażników i wziąwszy w niewolę 2 oficerów.

Komory celne w Sosnowcu i Granicy także były napadnięte, przy czem powstańcy zabrali z kass tych dwóch komor do 88,000 rub. sr. Dla zapobieżenia podobnym wypadkom, zalecono naczelnikom wszystkich okręgów celnych, za zjawieniem się band, zbierać pograniczne posterunki w oddziały, dla ochrony ważniejszych komor celnych i wchodzić w stosunki z najbliższemi władzami wojskowemi.

— Dla zniszczenia bandy powstańców, która się skryła w lesie Bolimowskim i oddawała się grabieżom między Skierniewicami i Redziwiłowem, wysłane zostały z Warszawy d. 27 stycznia, trzy roty lejb-gw. litewskiego półku do lasu Bolimowskiegó, a dla działania przeciw powstańcom w razie wyjścia ich z lasu, wysłano z Warszawy też przez Błonie i Sieroki, na Wiskitki, szwadron dragonów, szwadron huzarów i pluton kozaków. Prócz tego z Łowicza i Skierniewic wysłano trzy i pół roty strzelców i 80 kozaków.

— Półkownik Hagenmeister (dowódca bataljonu strzelców), przybywszy 27 stycznia, o godz. 7-éj rano z Łowicza do Bolimowa, skierował się stamtąd do lasu Bolimowskiego drogą do wsi Budy-Grabskie. O godzinie 10-éj strzelcy natknęli się na tłum powstańców, którzy po małoznaczącem odstrzeliwaniu się, rozbiegli się po lesie. O godz. 1-éj po południu, przybyły od strony kolei żelaznéj, rota lejb-gw. litewskiego półku i ze Skierniewic, rota 4-go bataljonu strzelców, i zaraz potém oddział wyruszył na urządzony w lesie przytułek powstańców, składający się z kilku szałaszów z desek, i po nieznaczącem odstrzeliwaniu się, zniszczywszy przytułek, rozpędził powstańców. Z naszéj strony przytém zabity został podporucznik 4-go bataljonu strzelców Klingberg i jeden kozak; raniony jeden szeregowiec. Powstańcy stracili do 70 zabitych, a wedle zeznań jeńców około 100 ludzi, i 21 wziętych w niewolę. Prócz tego odbito u powstańców schwytanych przez nich na kolei żelaznéj, jednego sztab-oficera, dwóch oberoficerów, weterynarza, a także dwóch służących jenerał-majora barona Mengdena.

(Inwal. Ross).

Oto są szczegóły o bitwie pod m. Siemiatyczami 26 stycznia:

Jenerał porucznik Maniukin, skierowawszy się celem zniszczenia głównego siedliska powstańców, które się znajdowało w przestrzeni pomiędzy warszawsko-petersburską drogą żelazną i warszawsko-brzeskiém szosse, 25 stycznia wystąpił ze swym lekkim oddziałem, z 7-iu rot piechoty, 1 seciny kozaków przy 4 działach, z m. Ciechanowca ku m. Siemiatyczom. Z zapytywań miejscowych ludzi po drodze ku téj osadzie on dokładnie się dowiedział, iż Siemiatycze już dawno były wybrane jako punkt oporny dla nadgranicznych band i że z samego początku powstania miasteczko to było zajęte przez znaczną liczbę powstańców. W koło Siemiatycz przez dwa ostatnie tygodnie stały ich szyldwachy. Pewien Cichorski czy też Zameczek, obywatel z Podlasia, który wszystek swój fundusz utracił, wybrany głównym dowódcą band nadgranicznych, zdołał w samym początku powstania, zawerbować do 1000 ludzi z okolic Siemiatycz. Powstańcy mundurowali się i exercytowali się w zamku obywatela Fenshawe.

D. 25 stycznia zbiorowisko w Siemiatyczach, zebrawszy się z rozmaitych miejsc, dochodziło już do 5000 ludzi. Podług zeznania jeńców, powstańcy byli organizowani w następujący sposób: na każde 1000 ludzi znajdowało się 208 strzelców, rozdzielonych na 4 plutony po 52 ludzi; każde 4 plutony składały jedną rotę pod dowództwem rotmistrza. Strzelcy uzbrojeni byli w pojedynki, dubeltówki i sztućce. Pozostający 800 ludzi z każdego tysiąca, uzbrojeni byli w kosy i piki, mieli takąż organizację i znani pod nazwą kosynjerów. Prócz tego w Siemiatyczach zformowano jeszcze pluton jazdy z 32 ludzi; w ogóle zaś z przybyłymi Cichorski miał ze 100 ludzi uzbrojonych kawalerzystów. Piechota ubrana w szare z chłopskiego sukna czamarki i na wierzchu czamarek mają własne burki czyli kaftany; strzelcy wszyscy ubrani w czerni.

Oddział nasz przybył do Siemiatycz o zmroku 25-go,lecz ponieważ otrzymano pewną wiadomość, iż na pomoc Cichorskiemu przybywa jeszcze 1000 ludzi od Węgrowa, przeto jen. porucz. Maniukin postanowił atakować tę osadę niezwłócznie. W tym celu znajdujące się przy oddziale 4 działa dały ognia, a następnie wojska posunięte zostały w części prosto na miasteczko, a w części ku leżącemu na przedzie cmentarzowi,obwiedzionemu silnym ceglanym murem z grubemi drzwiami. Powstańcy spotkali wojska nasze gęstemi wystrzałami. Niezważając na to,2-ga strzelecka rota libawskiego półku podstąpiła do samego cmentarza i wtedy, gdy jedna część żołnierzy podsadzając się wzajemnie przełaziła przez płot, druga poczęła łamać drzwi. Tymczasem powstał silny wiatr z deszczem, niebo zaciągnęło się i zrobiło się zupełnie ciemno.

Mając zamiar nieszturmować miasteczka po nocy z wojskami, które po raz pierwszy miały być w ogniu,jenerał-porucznikManiukin rozkazał im odstąpić; ośmieleni tém rozporządzeniem Polacy wybiegli z miasteczka,lecz byli spotkani silnym bataljonowym i kartaczowym ogniem i poniosłszy wielką stratę pośpieszyli na powrót. Wtedy jenerał Maniukin odstąpił na cztéry wiorsty, do najbliższéj wsi Czertojewa, gdzie się rozlokował na biwakach;strata nasza w tym dniu składała się z 1 sztab-oficera ranionego (podpółkownik Filimonow) i żołnierzy: 1 zabitego i 3 rannych.

Dnia 26 stycznia o godzinie 12-éj z rana, jenerał-porucznik Maniukin wystąpił znowu z Czertojewa ze swym oddziałem,posuwając się do Siemiatycz. Po uczynionym przez kapitana Hejnsa rekonesansie pokazało się, iż cała przednia część Siemiatycz po drodze do Czertojewa, tudzież cmentarz były zajęte silnemi kolumnami powstańców i że z téj strony miasteczka przy wszystkich płotach leżeli strzelcy. W miarę zaś oddalania się od cmentarza na prawo, ku drodze prowadzącéj do Siemiatycz z Drohiczyna liczba powstańców stopniowo zmniejszała się.

Dawszy ognia z dział i korzystając z przerzniętéj miejscowości zakrywającéj ruch naszych wojsk, jenerał Maniukin przeprowadził wojska na drogę drohiczyńską i skierował je ku miasteczku z drugiéj strony. Zostający tam powstańcy, głównie umocowali się w pięknie zbudowanym i osłonionym rowem obywatelskim domu p. Fenshawe, mającym pozór zamku. Nie spodziewając się rozbić budynku 6-cio funtowemi kulami, jenerał Maniukin rozkazał pełniącemu obowiązek naczelnika sztabu dywizji, jeneralnego sztabu kapitanowi Hejnsowi, nie tracąc ani minuty wziąść ony szturmem.

W kwadrans po rozpoczęciu bitwy, dwie roty śpiesznie podstąpiły do parku, wyłamały ciężkie wrota i wdarły się do domu. Tymczasem spostrzegłszy uczyniony przez nas obchód, strzelcy powstańców, kosynjery i jeźdźcy śpieszyli na obronę attakowanego punktu. Jenerał Maniukin, posławszy część wojska na pomoc kapitanowi Hejnsowi, sam osobiście poprowadził attak na miasteczko od frontu. Powstańcy zupełnie stracili przytomność, część ich rzuciła się do domów, część skierowała się ku mostowi przez rzekę Kamionkę, a pozostali zbiegli do najbliższego lasu. Wojska nasze ścigały powstańców. Kozacy zaś okrążyli z tyłu biegących i odbili przytém wozy z kosami, bagnetami i niektóremi naszemi papierami, pochwyconemi przez buntowników w pierwszych dniach powstania. Mniejsza część powstańców zdołała uciec; pozostała była odcięta i znajdowała się w miasteczku. Przeciwko nim wojska ruszyły dwóma kolumnami, jedna przez ulice a druga przez podwórza. Dla wypędzenia powstańców z domów, skąd oni nie przestawali strzelać, żołnierze poczęli podpalać słomiane dachy. Silny, porywający wiatr popędził ogień z jednego domu na drugi i w pół godziny całe miasteczko było w płomieniach—walka była jak najzaciętsza, jeńców schwytano tylko 38, z których 12 rannych.

Następnie kapitan Hejns poszedł z rozkazu jenerała Maniukina z częścią wojska przez rzekę Kamionkę do lasu, w celu rozpędzenia ukrywających się tam kosynjerów. Po spełnieniu tego, przyłączył się do głównéj kolumny i wojska rozlokowawszy się na nocleg, spaliły zdobyte u powstańców zapasy sucharów, umundurowanie i część broni.

Потеря войскъ состояла изъ 2 убитыхъ и 9 раненыхъ нижнихъ чиновъ; кромѣ того контужены: прикомандированный къ отряду адъютантъ военнаго министра, подпоручикъ Пущинъ и штабсъ-капитанъ Эйтмановичъ Потеря мятежниковъ чрезвычайно велика. Изъ 5,000 человѣкъ, бывшихъ здѣсь подъ начальствомъ Цихорскаго, спаслось не болѣе половины. Взятые въ плѣнъ оказались, большею частію, начальствовавшими у мятежниковъ лицами. Въ этомъ же дѣлѣ у мятежниковъ отбиты, взятые ими прежде въ плѣнъ, 1 унтер-офицеръ и 4 рядовыхъ симбирскаго пѣхотнаго полка, а также захваченныя ими нѣсколько казачьихъ лошадей.

Замѣчательно, что изъ участвовавшихъ въ дѣлѣ при Семятитичяхъ, не первый разъ были въ огнѣ только начальникъ отряда, капитанъ Гейнсъ и подполковникъ Филимоновъ.

По свѣдѣніямъ, полученнымъ утромъ 27 января, разбитое мятежническое скопище разсыпалось во всѣ стороны, по окрестнымъ лѣсамъ. Часть его, по премуществу конные, бросилась къ г. Мельники, другіе къ Дрогичину. Мятежники спасались изъ Семятичъ съ такой поспѣшностью, что всадники, доскакивая до Буга, бросались съ лошадьми вплавь. Нѣкоторая часть бѣжавшихъ направилась въ Брестскій уѣздъ и тамъ наткнулась на отрядъ свиты Его Величества генерал-майора Ностица *); остальные искали спасенія въ бѣловѣжской пущѣ, и въ окрестныхъ лѣсахъ, которые усѣяны бѣглецами и ранеными.

27-го же января, изъ ближнихъ и дальнихъ окрестностей м. Семятичъ, стали являться къ генералъ-лейтенанту Манюкину депутаціи крестьянъ и мѣщанъ; изъ Дрогичина и Мельникъ прибыли всѣ мѣстныя власти. Всѣ единогласно жаловались на притѣсненія со стороны мятежниковъ, которые силою набирали рекрутъ изъ всѣхъ молодыхъ людей ближайшихъ мѣстечекъ; депутація же говорила, что рекруты ими были доставлены, но отбиты поляками; генералъ-лейтенантъ Манюкинъ потребовалъ, чтобы рекруты были немедленно поставлены. Евреи окрестныхъ мѣстечекъ прислали просить позволеніе продовольствовать даромъ войска, крестьяне—поставить хлѣбъ, называя нашихъ солдатъ избавителями отъ польскаго ига.

Окрестные поселяне тотчасъ же послѣ дѣла начали ловить и приводить въ отрядъ мятежниковъ, скрывшихся въ окрестностяхъ.

Нѣкоторые изъ такихъ крестьянъ указали, между прочимъ, на ксендза д. Дяшковичи, какъ на однаго изъ главныхъ руководителей возстанія. Тотчасъ же была послана команда арестоватьего, но ксендзъ скрылся бѣгствомъ; а другой ксендзъ скрылся въ колокольню, гдѣ и былъ захваченъ. Въ ульяхъ бѣжавшаго кседза найдено до 30 фунтовъ пороху и готовыхъ пуль.

27-го и 28-го числа, генералъ Манюкинъ простоялъ въ деревнѣ Чертаевѣ, чтобы возстановить нѣкоторый порядокъ въ странѣ, гдѣ болѣе двухъ недѣль господствовали мятежники; затѣмъ отрядъ двинулся къ Бѣльску.

Получивъ, 30-го января, извѣстіе, что въ м. Орлѣ появилась партія въ 300 человѣкъ, направившаяся изъ бѣловѣжской пущи обратно въ Польшу, и что въ с. Быстрахъ, Брестскаго уѣзда, показалась до 500 челов., генералъ-лейтенантъ Манюкинъ немедленно направилъ изъ Бѣльска къ с. Бочки пять ротъ, съ 2 орудіями и 60 казаками, подъ начальствомъ генералъ-майора Эггера, которому приказано, если можно, перерѣзать имъ путь, или, по крайней мѣрѣ, преслѣдовать по пятамъ, до совершеннаго истребленія.

ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ, по полученіи извѣстія о молодецкомъ дѣлѣ при Семятичахъ, приказалъ отдать въ приказѣ Всемилостивѣйшее благоволеніе какъ начальнику отряда, такъ и всѣмъ бывшимъ въ строю штабъ и оберъ-офицерамъ, а всѣмъ нижнимъ чинамъ выдать по 1 руб. сер.; кромѣ того Высочайше пожаловано: генералъ-лейтенанту Манюкину орденъ св. Владиміра 2-й ст., съ мечами, либавскаго полка подполковнику Филимонову, генеральнаго штаба капитану Гейнсу, командующему нарѣзною легкою N. 3 батареею, капитану Волоцкому, 2-го стрѣлковаго баталіона поручику Володкевичу и либавскаго полка штабсъ-капитану Эйтмановичу 2-му слѣдующіе чины; юнкеру 2-го стрѣлковаго баталіона Александровичу чинъ прапорщика; состоящему въ должности адъютанта военнаго министра, гвардіи подпоручику Пущину — св. Анны 4-й ст., въ 1-ю роту стрѣлковаго баталіона и во 2-ю стрѣлковую роту либавскаго полка—по 10 знаковъ отличія военнаго ордена, въ остальныя роты—по 5 знаковъ; въ казачью сотню и въ артиллерійскій дивизіонъ по 4 знака, и конвойнымъ—3 знака. (Сѣв. Поч.)

---

*) Которые разбиты имъ на голову, о чемъ сообщено было телеграфическою депешею.

Въ 31 нумерѣ Офиціальной газеты Царства Польскаго напечатано: „**ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ**, согласно представленнымъ Его Высочествомъ Великимъ Княземъ Намѣстникомъ, мнѣніямъ государственнаго совѣта, Высочайше повелѣть соизволилъ:

„1) Сообщить дальнѣйшій ходъ, въ установленномъ порядкѣ, заявленнымъ варшавскимъ архіепископомъ Фелинскимъ и единогласно поддержаннымъ государственнымъ совѣтомъ, мнѣніемъ на счетъ необходимости закона, обезпечивающаго личную безопасность всѣхъ жителей царства и постановляющаго слѣдующее: а) всякій арестованный долженъ быть извѣщенъ на бумагѣ о причинахъ ареста; б) каждый изъ арестованныхъ, не далѣе какъ въ теченіе трехъ дней, долженъ быть вызванъ къ судебной власти, которая произноситъ рѣшеніе объ его дальнѣйшемъ арестѣ или увольненіи; в) никто не можетъ быть заключенъ въ тюрьму или наказываемъ другимъ, какимъ бы то ни было стѣсненіемъ личной свободы, какъ только на основаніи приговора надлежащаго суда, при открытыхъ дверяхъ и по выслушаніи защиты, представляемой въ пользу обвиненнаго.

„Мнѣніе же того же архіепископа, равно поддержанное государственнымъ совѣтомъ, на счетъ постановленія, чтобы каждый приговоренный выдерживалъ назначенное ему наказаніе, лишь въ предѣлахъ Царства Польскаго, **ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ** соизволилъ признать преждевременнымъ, на томъ соображеніи, что начало, составляющее цѣль этого постановленія, входя въ сферу кодекса о наказаніяхъ, должно образовать съ нимъ одно неразрывное цѣлое. Именно, отъ оставленія въ своей силѣ или устраненія наказанія ссылки и отъ его размѣровъ зависитъ вся постепенность наказаній и въ то время, когда уже высочайше постановленъ пересмотръ обязательнаго въ царствѣ кодекса о наказаніяхъ и проектъ измѣненій, какъ въ немъ такъ и въ судебномъ производствѣ дѣлъ по наказаніямъ,—нельзя ни разбирать, ни предупреждать, ни истолковывать этотъ предметъ.“

„2) **ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ** соизволилъ поручить представить, въ установленномъ порядкѣ, на разсмотрѣніе Его Императорскаго Высочества проектъ закона, долженствующаго дополнить организацію уѣздныхъ совѣтовъ, точнымъ опредѣленіемъ: что составляетъ собственность уѣзда.“ (Сѣв. Пч.)

Отрядъ, высланный на дняхъ въ Скерневицкіе лѣса, въ окрестностяхъ Болимова, разбилъ и разсѣялъ шайку инсургентовъ, которая, собравшись здѣсь и задерживая поѣзды, позволила себѣ производить разбои по линіи желѣзной дороги. У инсургентовъ убито 50 чел. и взято въ плѣнъ 40 человѣкъ. Въ войскѣ убитъ одинъ офицеръ и раненъ одинъ рядовой. Четыре офицера, захваченные инсургентами при задерживаніи поѣздовъ, освобождены войскомъ. (Сѣв. Пч.)

— **ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ** изволилъ, 1-го февраля, произвести смотръ выступающимъ *въ Вильно:* полкамъ лейбъ-гвардіи: московскому и гренадерскому, лейбъ-гвардіи стрѣлковому батальйону Императорской фамиліи, лейбъ-гвардіи 2-й артилерійской бригадѣ, и *въ Варшаву:* полкамъ лейб-гвардіи: уланскому Его Величества, гродненскому гусарскому и лейб-гвардіи конно-облегченной N 3-го батареи. — Его Императорское Величество, найдя всѣ эти части въ отличномъ порядкѣ, объявилъ монаршее благоволеніе всѣмъ начальствующимъ лицамъ и пожаловалъ нижнимъ чинамъ, въ строю бывшимъ, *по рублю серебромъ* на человѣка.

ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ, осмотрѣвъ, 21 января, выступающія въ Вильно дивизіоны полковъ лейбъ-гвардіи: казачьяго и атаманскаго Его Императорскаго Высочества Наслѣдника Цесаревича, изволилъ найти ихъ въ отличномъ порядкѣ, за что Его Величество объявилъ Монаршее благоволеніе всѣмъ начальствующимъ лицамъ и пожаловалъ нижнимъ чинамъ, въ строю находившимся, по рублю сер. на человѣка.

ГОСУДАРЬ ИМПЕРАТОРЪ, осмотрѣвъ, 30-го января, выступающій въ Вильно лейбъ-гвардіи финляндскій полкъ, изволилъ найти оный въ отличномъ порядкѣ, за что Его Величество объявилъ монаршее благоволеніе всѣмъ начальствующимъ лицамъ и пожаловалъ нижнимъ чинамъ, въ строю находившимся, по рублю сер. на человѣка.

— *О порядкѣ отправленія рекрутской повинности лицами, записанными по ревизіи въ однихъ, а водворенными въ другихъ имѣніяхъ.* Въ нижегородской губерніи возбужденъ былъ вопросъ: гдѣ должны отправлять рекрутскую повинность крестьяне временно-обязанные и собственники, тамъ ли, гдѣ получаютъ зем-

Strata wojsk składała się z 2 zabitych i 9 rannych żołnierzy; prócz tego otrzymali kontuzję: delegowany przy oddziale adjutant ministra wojny podporucznik Puszczyn i sztabs-kapitan Ejtmanowicz. Strata powstańców nadzwyczajnie wielka. Z 5,000 ludzi będących tu pod dowództwem Cichorskiego, ratowało się nie więcéj jak połowę. Wzięci w niewolę okazują się po większéj części dowodzącymi u powstańców. W tejże saméj rozprawie u powstańców odbito wziętych przez nich uprzednio w niewolę: 1 podoficera i 4 szeregowców symbirskiego półku, tudzież kilka kozackich koni wziętych przez nich u naszego wojska.

Zasługuje na uwagę to, iż z biorących udział przy Siemiatyczach, nie pierwszy raz byli w ogniu, tylko naczelnik oddziału kapitan Hejns i podpółkownik Filimonow.

Podług wiadomości otrzymanych z rana 27 stycznia, rozbite powstańcze zbiorowisko rozsypało się na wszystkie strony, po lasach okolicznych. Część onego, mianowicie konni, ruszyli ku m. Mielnikowi, inni ku Drohiczynowi. Powstańcy ratowali się z Siemiatycz z takim pośpiechem, iż jeźdźcy dopadłszy Bugu rzucali się z końmi wpław. Jakaś część uciekających skierowała się w Brzeski powiat i tam natknęła się na oddział orszaku **JEGO CESARSKIEJ MOŚCI** jenerał-majora Nostitza *), a pozostali szukali schronienia w puszczy białowieskiéj i w okolicznych lasach, które są usiane uciekającymi i rannymi.

Dnia 27 stycznia, z bliższych i dalszych okolic m. Siemiatycz zaczęły przybywać do jenerała Maniukina deputacje włościan i mieszczan; z Drohiczyna i Mielnika przybyły wszystkie władze miejscowe. Wszyscy jednogłośnie skarżyli się na ucisk ze strony powstańców, którzy gwałtem brali rekrutów ze wszystkich młodych ludzi pobliższych miasteczek; a deputacja mówiła, że rekruci byli przez nich stawieni, lecz Polacy ich odbili, jenerał-porucznik Maniukin żądał, aby rekruci byli niezwłócznie stawieni. Żydzi okolicznych miasteczek przysłali prosić o pozwolenie żywienia wojsk darmo, włościanie—dostarczenia zboża, nazywając naszych żołnierzy wybawcami od polskiego jarzma.

Okoliczni gospodarze natychmiast po rozprawie poczęli chwytać i przyprowadzać do oddziału, powstańców ukrywających się w okolicach.

Niektórzy z takich włościan wskazali między innymi księdza wsi Dziatkowic, jako na jednego z głównych przywódców powstania. Natychmiast wysłana została komenda, aby go aresztować, lecz ksiądz uciekł, a drugi schował się w dzwonnicy gdzie też został schwytany. W ulach zbiegłego księdza znaleziono do 30 funtów prochu i gotowych kul.

Dnia 27 i 28 stycznia, jenerał Maniukin przepędził we wsi Czertojewie, celem przywrócenia niejakiegoś porządku w kraju, gdzie więcéj od dwóch tygodni panowali powstańcy, następnie oddział posunął się ku Bielskowi.

Otrzymawszy 30-go stycznia wiadomość, iż w m. Orli zjawiła się banda 300 ludzi, posuwająca się z białowiezkiéj puszczy do Polski i że we wsi Bystre pttu brzeskiego ukazało się też około 500 ludzi, jenerał-porucznik Maniukin niezwłócznie posłał z Bielska do Bociek 5 rot z 2 działami i 60 kozakami pod dowództwem jenerał-majora Egert, któremu rozkazano, jeśli można przerznąć im drogę, albo przynajmniéj ścigać ślad w ślad aż do zupełnego zniszczenia.

CESARZ JEGO MOŚĆ, otrzymawszy wiadomość o dzielnéj rozprawie pod Siemiatyczami, rozkazał objawić w rozkazie najmiłościwszą podziękę, tak naczelnikowi oddziału, jako też wszystkim sztab i ober-oficerom, którzy znajdowali się w szeregach, a wszystkim żołnierzom, wydać po 1 rub. sr.; prócz tego, Najwyżéj udarowano jenerał-porucznika Maniukina orderem św. Włodzimierza 2-éj klasy z mieczami; libawskiego półku podpółkownikowi Filimonowi, jeneralnego sztabu kapitanowi Hejnsowi dowodzącemu lekką N. 3 baterją, kapitanowi Wołockiemu, 2-go bataljonu strzeleckiego porucznikowi Wołodkiewiczowi i libawskiego półku sztabs-kapitanowi Ejtmanowiczowi 2-mu, następujące rangi wyższe; junkrowi 2-go bataljonu strzeleckiego Aleksandrowiczowi, rangę praporszczyka; pełniącemu obowiązek adjutanta ministra wojny, podporucznikowi gwardji Puszczynowi, order św. Anny 4-éj klasy; dla 1-éj roty bataljonu strzelców i dla 2-éj strzeleckiéj roty półku libawskiego — po 10 znaków odznaczenia orderu wojskowego, dla pozostałych rot po 5 znaków; dla kozackiéj seciny i dywizjonu artyllerji po 4 znaki i eskorcie 3 znaki. (Rus. Inw.)

---

*) Którzy byli pobici przez niego na głowę—o czém yło zawiadomiono przez depeszę telegraficzną.

— W N. 31 Dziennika Powszechnego ogłoszono: Najjaśniejszy Pan, przychylnie do przedstawionych przez Jego Cesarską Wysokość Wielkiego Księcia Namiestnika wniosków Rady Stanu, Najwyżéj rozkazać raczył:

1) Nadać dalszy bieg w przepisanym porządku, stawionym przez J. E. Ks. Arcybiskupa Warszawskiego Felińskiego, a przez Radę Stanu jednomyślnie popartym wnioskom, o konieczności prawa, dla zapewnienia bezpieczeństwa osobistego wszystkich mieszkańców Królestwa, postanowić mającego: a) że każdy aresztowany ma być zawiadomionym przez pismo o powodach jego zatrzymania, b) że każdy za-resztowanych, najdaléj w przeciągu dni trzech ma być stawionym przed władzą sądową, która o dalszem jego zatrzymaniu lub uwolnieniu wyrzecze, c) że nikt nie może być więzionym, lub jakiembądź innem ścieśnieniem wolności osobistéj karanym, jak tylko na mocy wyroku, zapadłego we właściwym sądzie, przy drzwiach otwartych i po wysłuchaniu obrony za obwinionym przedstawionéj.

Wniosek zaś tegoż Arcybiskupa, podobnież przez Radę Stanu poparty — o postanowienie, że każdy karany wyznaczoną mu karę tylko w granicach Królestwa odsiadywać będzie,— Najjaśniejszy Pan uznać raczył za przedwczesny ze względu, że zasada, jaką ma na celu, wchodząc w zakres kodeksu karnego, powinna stanowić nierozłączną z nim całość, od pozostawienia bowiem lub uchylenia kary zesłania i od jéj rozciągłości zależy całe stopniowanie kar, a gdy przejrzenie i zaprojektowanie zmian, w obowiązującem w Królestwie prawie karnem i postępowaniu sądowem karnem, już Najwyżéj postanowionem zostało, przeto rozbioru tego przedmiotu, ani uprzedzać, ani też mu przesądzać nie można.

2) Najjaśniejszy Pan polecić raczył przedstawić, w przepisanym porządku do uznania **JEGO CESARSKO-KRÓLEWSKIEJ MOŚCI**, projekt do prawa uzupełnić mającego organizację Rad powiatowych, dokładnem określeniem co stanowi własność powiatu.

Oddział wysłany w tych dniach w lasy Skierwnieickie, w okolice Bolimowa, pobił i rozproszył bandę buntowników, która się tam była zebrała i dopuszczała się rozbojów na linji drogi żelaznéj przez zatrzymywanie pociągów.

Buntownikom zabito 50-u ludzi, a wzięto w niewolę 40-u. Ze strony wojska zabity jeden oficer i jeden żołnierz ranny.

Czteréj oficerowie, których buntownicy byli pojmali przy zatrzymywaniu pociągów zostali oswobodzeni przez wojsko. (Dz. Pow.)

CESARZ JEGO MOŚĆ raczył d. 1-go lutego odbyć przegląd występujących do Wilna półków lejb-gwardji, moskiewskiego i grenadjerskiego, bataljonu strzelców lejb-gwardji Cesarskiéj familji, 2-éj artyllerzyjskiéj brygady lejb-gwardji, i do Warszawy półków lejb-gwardji: ułańskiego Jego Cesarskiéj Mości, grodzieńskiego huzarskiego, i N 3 lekkiéj baterji konnéj lejb-gwardji. Jego Cesarska Mość, znalazłszy te wszystkie części we wzorowym porządku, objawił monarsze zadowolenie wszysztkim dowódcom i raczył rozdać niższym stopniom w szeregu będącym po jednym rublu sr. na osobę.

— **CESARZ JEGO MOŚĆ**, obejrzawszy 21 stycznia, występujące do Wilna dywizjony półków lejb-gwardji kozackiego i attamańskie- Jego Cesarskiéj Wysokości Następcy Cesarzewicza, raczył je znaleźć w najlepszym porządku, za co Jego Cesarska Mość objawił monarsze zadowolenie wszystkim dowódcom i wydał niższym stopniom znajdującym się w szeregu po jednym rublu sr. na osobę.

CESARZ JEGO MOŚĆ obejrzawszy 30-go stycznia występujący do Wilna lejb-gwardji półk finlandzki raczył go znaleźć w najlepszym porządku, za co Jego Cesarska Mość objawił monarsze zadowolenie wszystkim dowódcom i raczył rozdać pomiędzy niższe stopnie, znajdujące się w szeregu po jednym rublu sr. na osobę. (Rus. Inw.)

— O kolei odbywania powinności rekruckiéj przez osoby zapisane podług rewizji przy jednych, a zamieszkałe w innych majątkach. W gubernji Niżegorodzkiej wszczęto kwestję: gdzie powinni odbywać powinność rekrucką włościanie czasowo-obowiąz-

лю, или гдѣ они записаны по ревизіи. Вслѣдствіе сего, Высочайше утвержденнымъ, 9-го сего января, положеніемъ главнаго комитета объ устройствѣ сельскаго состоянія, постановлено: крестьяне, или дворовые, записанные по ревизіи въ однихъ имѣніяхъ и получившіе надѣлъ въ другихъ, немедленно причисляются, по платежу податей и отправленію рекрутской и земскихъ повинностей, къ тѣмъ обществамъ, гдѣ они получили, по уставнымъ грамотамъ, земельный надѣлъ, и исключаются изъ тѣхъ обществъ, гдѣ числятся по ревизіи.

ПОЛОЖЕНІЕ
О ПОШЛИНАХЪ ЗА ПРАВО ТОРГОВЛИ И ДРУГИХЪ ПРОМЫСЛОВЪ.

(Продолженіе. См. N. 11.)

ГЛАВА ШЕСТАЯ.
О ТОРГОВЛѢ ЛИЦЪ, НЕ ЗАПИСАННЫХЪ ВЪ МѢСТНЫЯ ОБЩЕСТВА.

59. Заѣзжіе временно купцы, не имѣющіе мѣстнаго свидѣтельства, если намѣрены продавать товары только съ судовъ или оптовыхъ складовъ, не подлежатъ взятію по сему торгу особаго свидѣтельства, но должны, сверхъ билетнаго сбора за складочныя помѣщенія, платить установленный общимъ закономъ, въ мѣстный городской доходъ, особый съ иногородныхъ купцовъ сборъ, а также акцизы, мѣстными положеніями установленные, и съ этою цѣлію обязаны, до открытія въ сихъ мѣстахъ своихъ торговыхъ дѣйствій, предъявить лично, или чрезъ приказчика, свое свидѣтельство въ мѣстную думу, ратушу, или волостное правленіе.

60. За одну только очистку товаровъ таможенною пошлиною, въ тѣхъ городахъ или мѣстечкахъ, гдѣ находятся таможни, никакого сбора съ заѣзжихъ купцовъ въ пользу того мѣста не полагается: но если торгующій пользуется, на основаніи устава таможеннаго, постоянно, складочнымъ правомъ при таможнѣ того города или мѣстечка, въ которомъ онъ не записанъ, то съ него взыскивается установленный въ пользу того мѣста сборъ.

61. Купцы, имѣющіе въ тѣмъ городѣ или уѣздѣ, гдѣ постоянное жительство и свою главную контору, должны, если ими даже взято свидѣтельство въ другой мѣстности, быть записаны въ мѣстное купечество и нести, наравнѣ съ онымъ, не только всѣ мѣстные акцизы и повинности, но и личныя службы, по выборамъ мѣстнаго общества.

62. Если торгующіе по свидѣтельствамъ первой и второй гильдіи пожелаютъ открыть въ городѣ или уѣздѣ, гдѣ не записаны въ общество, лавки для розничной продажи, а также фабрики, заводы и ремесленныя заведенія, то обязаны, сверхъ взятія особаго свидѣтельства второй гильдіи и билетовъ по числу заведеній, платить въ мѣстный городской доходъ установленный сборъ съ иногородныхъ купцовъ и нести общественныя повинности, наравнѣ съ мѣстнымъ купечествомъ.

63. Если торгующій по свидѣтельству на мелочной торгъ, пожелаетъ открыть одно изъ дозволенныхъ по сему торгу заведеній, не въ томъ городѣ или уѣздѣ, гдѣ записанъ, то обязанъ, сверхъ взятія особаго свидѣтельства на мелочной торгъ, нести еще мѣстныя общественныя повинности, наравнѣ съ мѣстными мелочными торговцами.

ГЛАВА СЕДЬМАЯ.
О ЛИЦАХЪ, МОГУЩИХЪ ЧИСЛИТЬСЯ ВЪ ОДНОМЪ КУПЕЧЕСКОМЪ СВИДѢТЕЛЬСТВѢ.

64. Въ купеческое свидѣтельство, выдаваемое на имя мужа, можетъ быть внесена жена, а при отцѣ или матери, могутъ быть внесены въ одно свидѣтельство ихъ сыновья, не замужнія дочери и усыновленные законнымъ порядкомъ пріемыши, равно какъ и внуки (сыновнія дѣти), но внесенія сихъ послѣднихъ допускается въ такомъ лишь случаѣ, когда отцы ихъ не производятъ торговли отъ своего имени. Дозволяется также причислять не замужнихъ сестеръ къ свидѣтельству ихъ брата, начальника семейства.

Примѣчаніе. Пріемыши, законнымъ порядкомъ не усыновленные, могутъ быть вносимы въ купеческое свидѣтельство воспитателя ихъ, пока они не достигнутъ совершеннолѣтія, по достиженіи же онаго, если не имѣютъ купеческаго свидѣтельства на свое имя, записываются въ подлежащее, по закону, званіе.

65. При составленіи полныхъ товариществъ или торговыхъ домовъ, состоящихъ изъ нѣсколькихъ компаніоновъ подъ одною общею фирмою, каждый изъ компаніоновъ долженъ взять купеческое свидѣтельство на свое имя, такимъ, притомъ, образомъ, чтобы всѣ они имѣли свидѣтельства одной и той же гильдіи. Изъ правила сего изъемлются только лица, имѣющія право состоять, на основаніи сего положенія, въ одномъ, купеческомъ свидѣтельствѣ съ начальникомъ семейства, на имя котораго оно выдано.

Примѣчаніе 1. Торговые дома или фирмы, за взятіемъ, на основаніи сей статьи, свидѣтельствъ на имя каждаго компаніона, платятъ пошлины за билеты на лавки и другія заведенія по числу оныхъ, на общемъ основаніи.

Примѣчаніе 2. Лица участвующія въ торговыхъ дѣйствіяхъ однимъ только опредѣленнымъ вкладомъ и не входящія въ распоряженіе оными, не обязаны брать свидѣтельствъ на свое имя. Директоры акціонерныхъ обществъ, а равно и управляющіе дѣлами оныхъ по избранію акціонеровъ, также не обязаны быть особенныхъ свидѣтельствъ на свое имя.

66. Лицо женскаго пола, при взятія на свое имя купеческаго свидѣтельства, можетъ внести въ оное только своихъ дѣтей, прижитыхъ въ законномъ бракѣ; но въ такое свидѣтельство не можетъ быть внесенъ мужъ.

(Оконч. впредь).

kowi i właściciele, czy tam, gdzie otrzymują grunta, lub tam gdzie są zapisani podług rewizji. Skutkiem tego, Najwyżéj zatwierdzoną 9-go tegoż stycznia uchwałą głównego komitetu o urządzeniu stanu wiejskiego, postanowiono: Włościanie lub dworni, zapisani podług rewizji przy jednych majątkach i otrzymujący nadział w innych, niezwłócznie zaliczają się co do opłaty podatków i odbywania powinności rekruckiéj i ziemskiéj do tych gromad, gdzie otrzymali podług listów nadawczych, nadział gruntowy i wyłączają się z tych gromad, gdzie są zapisani podług rewizji.

USTAWA
O POBORACH ZA PRAWO HANDLU I INNYCH PRZEMYSŁÓW.

(Dalszy ciąg, ob. N. 12.)

ROZDZIAŁ SZÓSTY.
O HANDLU OSÓB NIE PRZYPISANYCH DO MIEJSCOWYCH GROMAD.

59. Przyjeżdżający czasowo kupcy, niemający miejscowego świadectwa, jeżeli zamierzają sprzedawać towary tylko na statkach lub w kramach ryczałtowych, nie są zmuszeni brać na ten handel udzielnego świadectwa, lecz powinni oprócz poboru biletowego za lokale składowe, opłacać przepisany prawem ogólném na rzecz miejskiego dochodu, osóbny od cudzoziemskich kupców ściągany pobór, tudzież akcyzę, miejscowemi ustawami postanowioną i w tym celu obowiązani przed odkryciem w tém miejscu swoich handlowych czynności, przedstawić osobiście, lub przez komissanta świadectwo do dumy miejscowéj, ratusza lub zarządu gminowego.

60. Za same tylko oopłatę cła od towarów w komorze, w tych miastach, lub miasteczkach, gdzie się znajduje komora, żadnego poboru od kupców zajeżdżających nieustanawia się; lecz jeśli handlujący korzysta na mocy ustawy celnéj z prawa utrzymywania stałego składu przy komorze tego miasta lub miasteczka, przy którém on jest zapisany, wtedy od niego pobiera się ustanowiony na rzecz tego miejsca pobór.

61. Kupcy mający w tém mieście lub powiecie, gdzie handlują stałe zamieszkanie oraz swój kantor główny, jeśli nawet i wzięli świadectwo w drugiéj miejscowości, powinni zapisać się do kupiectwa miejscowego, i ponosić zarówno nietylko wszystkie akcyzy i powinności, lecz i osobiste usługi od wyborów miejskich.

62. Jeżeli handlujący za świadectwami pierwszéj i drugiéj gildy życzyć będą otworzyć w mieście lub powiecie gdzie nie są zapisani, kramy dla handlu detalowego, tudzież fabryki, zakłady i rzemieślnicze zakłady, tedy obowiązują się oprócz wzięcia osóbnego świadectwa drugiéj gildy i biletów według liczby zakładów opłacać na rzecz miejscowego dochodu miejskiego, ustanowiony pobór od kupców cudzoziemskich i ponosić powinności ogólne zarówno z kupiectwem miejscowém.

63. Jeżeli handlujący za świadectwem na handel dorobnostkowy, życzyć będzie otworzyć jeden z dozwolonych w tym handlu zakładów, nie w tém mieście lub powiecie, gdzie jest zapisany, wtedy obowiązany jest oprócz wzięcia osóbnego świadectwa na handel drobnostkowy, ponosić jeszcze miejscowe ogólne powinności, na równi z miejscowymi handlarzami drobnostkowymi.

ROZDZIAŁ SIÓDMY.
O OSOBACH MOGĄCYCH LICZYĆ SIĘ W JEDNEM ŚWIADECTWIE HANDLOWEM.

64. Do kupieckiego świadectwa, wydającego się na imię męża, może być zapisana żona, a przy ojcu i matce mogą być zapisani do jednego świadectwa ich synowie córki niezamężne i adoptowane prawnym porządkiem dzieci, tudzież wnuki (dzieci synów), lecz zapisanie tych ostatnich dozwala się tylko w takim razie, kiedy ojcowie ich prowadzą handel na swoje imię. Pozwala się równie przypisywać niezamężne siostry do świadectwa ich brata, naczelnika rodziny.

U w a g a. Dzieci prawną koleją nieadoptowane, mogą być zaciągnione do świadectwa kupieckiego swego opiekuna dopóki nie dójdą pełnoletności, a po dójściu tych lat, jeżeli nie wezmą świadectwa kupieckiego na swoje imie, zapisują się do należytego stanu.

65. Przy utworzeniu pełnych towarzystw czyli domów handlowych, składających się z kilku kompanjonów pod jedną ogólną firmą, każdy z kompanjonów powinien wziąść świadectwo kupieckie na własne imię, w taki do tego sposób, aby wszyscy oni mieli świadectwa jednostajnéj gildy. Z prawidła tego wyjmują się tylko osoby mające prawo zostawać na mocy tejże ustawy w jedném świadectwie kupieckiém razem z głową rodziny, na imię którego takowe wydane zostało.

U w a g a 1. Domy handlowe lub firmy, po wzięciu, na mocy artykułu niniejszego, świadectw na imię każdego spólnika, opłacają pobory za bilety na kramy i inne zakłady w miarę ich liczby na ogólnéj zasadzie.

U w a g a 2. Osoby uczęstniczące w handlowych operacjach za pomocą pewnych wkładów i niewchodzące w rozporządzenia takowemi, nie są obowiązane brać świadectw na swoje imię. Dyrektorowie towarzystw akcjonarjuszów, tudzież zarządzający ich sprawami od wyboru akcjonarjuszów również nie są obowiązani brać osóbnych świadectw na swoje imię.

66. Osoba płci żeńskiéj przy wzięciu na swoje imię świadectwa kupieckiego, może zapisać do onego tylko swoje dzieci urodzone z prawnego małżeństwa; lecz do takiego świadectwa niemoże być zapisany mąż.

(D. c. n.)

Częsc Nieurzędowa.

DEPESZE TELEGRAFICZNE.

KONSTANTYNOPOL, piątek 13 lutego. Fuad-Pasza został mianowany Seraskierem.

MADRYT, piątek 13 lutego. Marszałek Narvaez otrzymał posłuchanie u królowéj i odwiedził marszałka O'Donnell. Pp. Posada Herrera i Negreto zostali mianowani radcami stanu.

ZARA, piątek 13 lutego. Sekretarz książęcia czarnogórskiego i wojewoda Matanowicz udali się do Konstantynopola w szczególném poselstwie tyczącém się sprawy drogi wojennéj.

KONSTANTYNOPOL, piątek 13 lutego. (Przez Wiedeń). Fuad-Pasza został mianowany ministrem wojny, dla przywrócenia porządku w rozchodach wojennych.

Pogłoski o skupieniu wojska w Bośnji i na granicy serbskiéj są fałszywe. Zarząd nowego banku oddano w ręce Europejczyków, ale rząd prowadzić będzie kontrolę.

PARYŻ, sobota 14 lutego. Cesarz przyjął dziś deputację ciała prawodawczego, upoważnioną do złożenia adresu tego zgromadzenia.

W odpowiedzi cesarz rzekł, że adres jest nowém świadectwem panującéj zgody między rządem i krajem, zgody najpożądańszéj w obecnéj chwili, dla wzmocnienia prawowitego wpływu Francji na obce kraje, w obec zaburzeń wichrzących niemal we wszystkich stronach świata.

TURYN, sobota 14 lutego. Minister skarbu oznajmił dziś izbie poselskiéj że przedstawi projekt prawa upoważniającego rząd do zaciągnienia pożyczki mającéj rzeczywiście dostarczyć skarbowi 700 miljonów franków.

LONDYN, niedziela 15 lutego. Podług wiadomości z Shang-hai z d. 10 stycznia. Burgerane stracił urząd.

Flota rossyjska stoi w Manilli. Sądzą, że wojska francuzkie zostaną odwołane. Wieść krąży, że zaniechano oblężenia Nankinu. Żadne nowe wiadomości nie nadeszły o buncie w Saigon.

TREBINJA, sobota 14 lutego. Czarnogórzanie zniszczyli dwa blokhauzy w Bilopolsku. Stoczono małą utarczkę. Łukasz Wukałowicz został oddalony ze służby. Zawczoraj zebrali się u niego mieszkańcy z Zubców i ajenci serbscy.

LONDYN, poniedziałek 16 lutego. Donoszą z New-Yorku dnia 5 lutego, że wyprawa jenerała Banks opuściła Nowy Orlean, domyślają się, że dąży do Port-Hudson. Kongres unjonistów przyjął 80ciu głosami przeciw 54m prawo o uzbrojeniu czarnych. Związkowi poczęli bombardować Galweston, ale dotąd bez skutku. Jenerał oderwańców Magruders oznajmił, że port Galwestoński otwarty jest handlowi wszystkich narodów przyjaznych. Eskadra utrzymująca blokadę pod Charlestown została napadniętą przez 5 statków oderwańczych, które żatopiły kilka okrętów, ale dnia 3 lutego ściśnięto Charlestown nową blokadą i co chwila czekano na uderzenie.

Senat związkowy odrzucił przełożenie nieprzyjazne wyprawie francuzkiéj do Meksyku.

KURSA GIEŁDOWE.

PETERSBURG, 5 (17) lutego.

Sześcioprocentowe rossyjskie srebrem	$111\frac{1}{2}$.
Pięcioprocentowe 1-éj pożyczki	$97\frac{1}{2}$.
„ 2-éj „	99
„ 3-éj „	95.
„ 4-éj „	$95\frac{1}{2}$.
„ 5-éj „	$96\frac{3}{4}$, $\frac{1}{2}$.
„ 6-éj „	94.
„ 7-éj „	93.
Czteroprocentowe 2-éj, 3-éj i 4-éj poż.	„
„ 5-éj „	„
Pięcioproc. bilety banku państwa	98, $98\frac{1}{4}$.
Akcje Głównego Tow. kolei żelaz.	$113\frac{3}{4}$.
Obligacje $4\frac{1}{2}$ proc. tegoż Tow.	87.
Akcje ryzko-dynab. kolei żelaz.	93.
Weksle (na 3 mies.): na Londyn	$36\frac{1}{8}$, 35 p.
— — na Amsterdam	176 c.
— — na Hamburg	$31\frac{7}{8}$, 32 sz. b.
— — na Paryż	$376\frac{1}{2}$, $377\frac{1}{2}$ c.
Disconto od 6% do $6\frac{1}{2}$%	

WARSZAWA, 4 (16) lutego.

Listy zastawne oprócz kuponu	15 r.	9 k.
Obligi skarbowe — —	91—	84 —
Akcje Główn. Tow. kolei żel.	115—	„ —
Akcje drogi żel. warsz.-wiedeńsk.	78—	50 —
— — warsz.-bydgoskiéj	92—	50 —
Weksle: na Berlin (2 mies.) za 100 tal.	100—	50 —
— na Hamburg (2 mies.) za 300 m.	153—	„ —
— na Paryż (2 mies.) za 300 fr.	81—	45 —
— na Wiedeń (2 mies.) za 150 złr.	87—	60 —
— na Londyn (3 mies.) za 1 fst.	6—	80 —
— na Petersburg (1 m.) za 100 r.	100—	„ —
— na Moskwę (1 m.) za 100 r.	99	75 —

RYGA, 5 (17) lutego.

	$98\frac{1}{4}$%.
Pięcioproc. 1-éj pożycz.	$97\frac{3}{8}$
— 5-éj „	88,
Czteroprocentowe 3-éj i 4-éj poż.	
Pięcioproc. bilety banku państwa	$99\frac{1}{2}$%.
Weksle na Londyn	$36\frac{1}{8}$ p.
— na Amsterdam	$176\frac{1}{2}$, $177\frac{1}{2}$ c. b.
— na Hamburg	$32\frac{1}{8}$, $\frac{5}{16}$ sz. b.
— na Paryż	379, 380 c.

ODESSA, 31 stycznia (12 lutego).

Weksle: na Londyn za 1 fs.	6 r. 62, 64 k.
— na Paryż za 1 r.	379 c.
— na Marsylję za 1 r.	380, 379 c.
— na Genuę za 1 r.	381 c.

BERLIN, 16 (4) lutego.

Rossyjskie 5-procentowe 5-éj poż.	$90\frac{1}{8}$%.
— — 6-éj poż.	97.
Polskie obligacje skarbowe oprócz kup.	$85\frac{1}{2}$.
— listy zastawne	$98\frac{1}{8}$.
— bilety bankowe	90.
Weksle: na Petersburg (3 tyg.) za 100 rub.	$99\frac{7}{8}$ tal.
— na Warszawę (krótki term.) 90 rub.	89 tal.

HAMBURG, 16 (4) lutego.

Rossyjskie 5-proc. 5-éj pożyczki	$85\frac{1}{4}$%.
— — 6-éj pożyczki	91 %.
— — 7-éj pożyczki	$88\frac{3}{8}$%
Weksle na Petersburg (3 mies.) za 1 r.	$31\frac{1}{8}$ sz. b.

AMSTERDAM, 16 (4) lutego.

Rossyjskie pięcioproc. 5-éj pożyczki	$83\frac{1}{2}$%.
— — 6-éj p.	$90\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$.
Weksle na Petersburg (3 mies.) za 1 r.	170 c.
Disconto $3\frac{1}{2}$%.	

LONDYN, 16 (4) lutego.

3-procentowe ang. konsolidy.	$92\frac{7}{8}$%
Rossyjskie 5-proc. 2-éj poż.	97%.
— — 7-éj poż.	$93\frac{3}{4}$%.
Weksle na Petersburg (3 mies.).	35 p.

PARYŻ, 16 (4) lutego.

Renta 3-proc.	70 fr. 50 c.
Akcje kredytu ruchomego.	1242 fr.
Weksle na Petersburg za 1 r.	368 c.

Прибывшіе въ Вильно отъ 6 до 8 февраля 1863 г.

ГОСТИННИЦА НИШКОВСКИ. Пом.: Іос. Матанскій; Викен. Рудомино; Юліюсъ Россохацкій; подпоруч. Левъ Чеховичъ; Станис. Пусловскій; поруч. Никол. Пущинъ; г-жа Емиля Грегоровичъ; генер. лейт. Лихачевъ; лѣкар Болесл: Длускій.

ГОСТИННИЦА ПОЗНАНСКИ. Помѣщ. Иванъ Витунскій; пом. г-жа Ванда Гедройцъ; пом. г-жа Емилія Шалевичъ; пом. Людвигъ Домбровскій; кап. артил. Вкадиславъ Зубовскій: купцы: Феодоръ Поярковъ и Иванъ Жильцовъ.

Przyjechali do Wilna od 6 do 8 lutego 1863 r.

HOTEL NISZKOWSKI. Obywatele Matański Józef, Rudomina Wincenty; Rossochacki Juljan; Czechowicz Leon podporucz.; Pusłowski Stanis. Puszczyn Mikołaj porucz.; Pani Hrehorowicz Emilja; Lichaczow Jen. major. Dłuski Bolesław lekarz.

HOTEL PÓZNAŃSKI. Obywatel Jan Witunski; obyw. księżna Wanda Giedrojciowa; ob. JP. Emilja Szalewiczowa; ob. Ludwik Dombrowski; kapitan artylerji Władysław Zubowski; kupiec Teodor Pojarkow; kupiec Jan Żylcow.

Одобрено Ценсурою. 8 Февраля 1863 г. Вильно.

W drukarni A. H. Kirkora.

ОБЪЯВЛЕНІЯ.

Отъ Виленскаго губернскаго правленія объявляется, что вслѣдствіе постановленія его 26 ноября 1862 года состоявшагося, на удовлетвореніе долговъ Виленскихъ обывателей дворянъ: коллежскаго секретаря Осипа Осипова и матери его Людвики Ивановой, рожденной Либельтъ Струмиловъ, признанныхъ подлежащими безспорному взысканію съ однаго Осипа Струммилы: а) коллежскому секретарю Амброзію Ивановичу Чербишевичу по заемному письму 2800 руб.; б) Виленскому банкиру Александру Саломонову Гейману по тремъ заемнымъ письмамъ 12000 руб.; в) губернскому секретарю Болеславу Иванову Тераевичу по сохранной роспискѣ 500 руб., и г) дворянину Бышинскому по заемному письму 500 р.; и съ Людвики Струммиловой: а) банкиру Гейману по заемному письму 6000 руб., и сверхъ того по обязательству ея Струммиловой совмѣстно съ мужемъ своимъ Осипомъ Антоновымъ Струммилою выданному бывшему предводителю дворянства Станиславу Ясенскому въ остальномъ за надплатою количествѣ 3000 р., а также не признанныхъ еще въ установленномъ порядкѣ подлежащими безспорному взысканію, коллеж. ассесору Пинабелю по заемнымъ письмамъ 8525 р., квартальному надзирателю Врублевскому 100 р., полковнику Шенигу 6 руб., и дворянину Ардрею Квятовскому 7 руб., дворянину Теофилю Станиславову Гуцевичу по ассекураціонно дарственному документу титулярнымъ совѣтникомъ Осипомъ Струмилою, ему Гуцевичу и брату его Казимиру выданному и 4 сентября 1837 г., въ виленскомъ уѣздномъ судѣ явленному 1000 р., роднымъ сестрамъ дворянкѣ Емиліи Ивановской и Аннѣ Сальмоновичевой да отставному поручнику Станиславу Лаврентьеву Гуцовичу, на основаніи духовнаго завѣщанія дворянки Сыбиліи Мазуркевичевой по заемному письму выданному 20 Апрѣля 1849 года 2000 руб., Виленскому мѣщанину еврею Мордуху Шломовичу Марку Плунгянскому по заемному письму 300 руб., коллежскому регистратору Осипу Соколовскому по сохранной роспискѣ 3500 руб., мѣщанину Войцѣховичу по заемному письму 457 р., помѣщику Яздовскому 1500 р., титулярному совѣтнику Выбрановскому а по переказу его Виленскимъ пріютамъ 9 руб. и банкиру Гейману издержекъ понесенныхъ на поддержаніе дома упомянутыхъ Струммиловъ по содержанію въ арендѣ по двѣнадцати-лѣтнему контракту 18 Іюля 1855 года совершенному 376 р. 76 коп., и уплоченной за иной квартирной повинности 376 р. 76 коп., подверженъ въ публичную продажу двуэтажный домъ съ флигелями, огородами: цвѣтнымъ, фруктовымъ и варивнымъ и прочими принадлежностями въ г. Вильнѣ 1-й части 4 квартала, при Струммиловской учицѣ подъ N. 1227, 1249 и 1615, частью на городской, а частью на неизвѣстно кому принадлежащей землѣ, присваиваемой городомъ, состоящій, принадлежащій упомянутымъ Людвикѣ и сыну ея Осипу Струммиламъ оцѣненной по восьмилѣтнѣей сложности средняго чистаго годоваго дохода въ 2880 руб., и для произведенія таковой продажи назначенъ въ присутствіи сего правленія срокъ торгамъ 2 числа мая мѣсяца сего 1863 года, съ 11 часовъ утра съ узаконенною послѣ онаго чрезъ три дня переторжкою; желающіе разсматривать бумаги относящіяся къ этой публикаціи и продажѣ, могутъ найти оныя по 3 отдѣленію 8 столу сего правленія. Января 9 дня 1863 года.

Совѣтникъ *Гецолдъ.*
Секретарь *Комаръ.*
Столоначальникъ *Кодзь.* 3—973

Управленіе Виленской земской конюшни симъ объявляетъ, что 18 сего февраля мѣсяца, въ 12 часовъ утра, будетъ продаваться съ аукціоннаго торга, въ домѣ помѣщающемъ земскую конюшню, 15-ть заводскихъ жеребцовъ годныхъ въ производители и ѣзду; посему гг. коннозаводчики и желающіе купитъ благоволятъ прибыть на означенное число.

Управляющій, полковникъ *Полянскій.*
1—87

Отъ Виленскаго уѣзднаго суда объявляется, что на удовлетвореніе безспорной претензіи вольныхъ людей Антона и Петрунели Савневичей по роспискѣ въ 155 р. съ процентами простираемой по опредѣленію сего суда, 2 января сего года состоявшемуся, подверженъ въ публичную продажу домикъ деревяный, состоящій въ г. Вильнѣ на предмѣстіи Коминаръ на землѣ фольварка Купріянишкахъ оцѣненный въ 150 р. с. принадлежащій Виленскимъ мѣщанамъ Карлу и Варварѣ Мистерамъ, торгъ производиться будетъ въ присутствіи Виленскаго уѣзднаго суда съ 25 февраля сего года съ 11 часовъ утра, съ узаконенною послѣ онаго чрезъ три дня переторжкою; почему желающіе участвовать въ семъ торгѣ благоволятъ явиться на оные. 1863 года января 18 дня.

Уѣздный судья князь А. Э. *Жагель.* 1—54

Ковенской губерніи отъ Шавельскаго уѣзднаго суда объявляется, что задержанъ въ г. Шавляхъ 8 декабря 1862 года непомнящій своего родства и происхожденія Игнатій Авгевичъ примѣтами: лѣтъ 46, росту 2 аршина 5 вершковъ, волосы на головѣ темнорусые, глаза голубые, носъ умеренный, лице продолговатое сухощавое, безъ особыхъ примѣтъ.

Уѣздный судья А. *Годлевскій.* 1—75

Виленской губерніи, Ошмянскій уѣздный судъ, объявляетъ, что 13 числа февраля сего 1863 года будутъ производиться въ присутствіи сего суда торги на продажу движимаго имущества умершаго городничаго Майбороды. Почему желающіе участвовать въ сихъ торгахъ благоволять явиться на означенное число въ присутствіе сего суда.

Засѣдатель *Разкевичъ.*
Секретарь *Равдовичъ.* 1—51

Wileński rząd gubernjalny ogłasza, iż z postanowienia swego 28 listopada 1862 r. nastałego, na opłacanie długów obywateli Wileńskich, dworzan sekretarza kollegjalnego Józefa syna Józefa i matki jego Ludwiki córki Jana urodzonéj Libelt, Strumiłłów, jako bezsprzecznie należących od Józefa Strumiłły: a) sekretarzowi kollegjalnemu Ambrożemu Czerbiszewiczowi za obligiem na 2800 rub. b) Wileńskiemu Bankierowi Aleksandrowi Hejmanowi za trzema obligami 12,000 rub. c) sekretarzowi gub. Bolesławowi Terasewiczowi za rewersem depozytowym 500 rub. i d) dworzaninowi Byszyńskiemu za obligiem 500 rub.; a od Ludwiki Strumiłłowéj; a) bankierowi Hejmanowi za obligiem 6000 rub. i prócz tego w skutek zobowiązania się Strumiłłowéj razem z mężem Józefem Strumiłłą wydanego b. marszałkowi Stanisławowi Jasieńskiemu w pozostałéj za nadpłatą ilości 3000 rub. oraz niezasądzonych jeszcze należytą koleją do wyegzekwowanie assesorowi kol. Pinabelowi za trzema obligami 8525 r., dozórcy kwartalnemu Wróblewskiemu 100 r., półkownikowi Szczenigowi 6 r. i dworzaninewi Andrzejowi Kwiatkowskiemu 7 r,, dworzaninowi Teofilowi Gucewiczowi, za assekuracyjno-darczym dokumentem przez radcę honor. Józefa Strumiłłę jemu Gucewiczowi i bratu jego Kazimierzowi wydanym 4 września 1837 r. w Wileńskim sądzie powiatowym aktykowanym, 1000 rub., siostrom rodzonym dworzance Emiiji i Annie Salmonowiczowéj i dymissjonowanemu porucz. Stanisławowi Gucewiczowi, na mocy testamentu dworzanki Sybilli Mazurkiewiczowéj, za obligiem wydanym 20 kwietnia 1849, 2000 rub.; mieszczaninowi Wileńskiemu; żydowi Morduchowi Szlomowiczowi Markowi Płungiańskiemu za obligiem 300 rub., regestratorowi koll. Józefowi Sokołowskiemu za rewersem depozytowym 3500 rub., micszczaninowi Wojciechowiczowi za obligiem 457 rub., obywatelowi Jazdowskiemu 1500 r., radcy honor. Wybranowskiemu, a po przekazie jego do przytułków Wileńskich 9 rub. i bankierowi Hejmanowi za koszta na podtrzymanie domu Strumiłłów po wytrzymaniu w arendzie za 12-to-letnim kontraktem uczynionym 18 lipca 1855 r., 376 r. 76 k. i za opłacaną z onego powinność kwaterniczą 519 rub. 68 kop.—oddaje się na licytację dwupiętrowy dom ze skrzydłami; ogrodami: kwiatowym, fruktowym i warzywnym, oraz innemi akcydencjami w m. Wilnie, 1-éj części, 4 kwartale przy ulicy Strumiłłowskiéj pod N-r 1227, 1249, 1615, w części na miejskiéj, a w części na niewiadomo do kogo należących gruntach, które miasto sobie przyswaja, położony i należący do rzeczonych Ludwiki i syna jéj Józefa Strumiłłów, oszacowany podług ośmioletniéj intraty czystéj przecięciwo wziętéj 2880 r.—termin téj licytacji mającéj odbyć się w sali posiedzeń rządu naznaczony został na 2 maja 1863 r. o 11-éj godz. przed połud., z prawnym we trzy dni przetargiem. Życzący przejrzeć papiery téj sprzedaży dotyczące, mogą znaleźć takowe w 3 wydziale, 8 stołu tegoż rządu. 9 stycznia 1863 r.

Radca Giecołd.
Sekretarz Komar.
Naczel. st. Kodź. 1—46.

Zarząd Wileńskiéj stajni ziemskiéj, ogłasza niniejszem, że 18 b. m. lutego o godz. 1-éj z południa przedawać się będą z licytacji w domu gdzie się mieści stajnia, 15-cie ogierów stajennych, zdatnych do odchowania i do jazdy; dla tego więc pp. właściciele stadnin i życzący kupić je, raczą przybyć za termin oznaczony.

Zarządzający, półkownik Połański.
1—87

Wileński sąd powiatowy ogłasza, iż na zaspokojenie bezspornéj pretensji, wolnych ludzi Antoniego i Petronelli Sawniewiczów wedle rewersu na 155 r. z procentem, z postanowienla tegoż sądu 2 stycznia nastałego, sprzedawać się będzie publicznie drewniany domek położony w m. Wilnie na przedmieściu Kominach, na gruncie folwarku Kuprjaniszki, oszacowany 150 r. sr. należący do wileńskich mieszczan Karola i Barbary Misterow. Licytacja odbędzie się w urzędzie tegoż sądu 25 lutego o 11 godzinie z przetargiem we trzy dni. Życzący brać udział w licytacji raczą zgłosić się na termin, 1863 r. 18 stycznia.

Powiatowy sędzia Książe A. E. Żagiel.
1—54

Gub. Kowieńskiéj Szawelski sąd powiatowy ogłasza, iż w m. Szawlach 8 stycznia 1862 r. został przytrzymany, niepomnący swego pochodzenia i rodziny Ignacy Awgiewicz, mający lat 46, wzrostu 2 arsz. 5 wierszk. włosy na głowie ciemno-blond, oczy błękitne, nos umiarkowany, wąsy ciemno-blądy, usta umiarkowane, twarz podługowatą wychudłą bez szczególnych oznak.

Sędzia powiatowy A. Godlewski.
1—75

Oszmiański sąd powiatowy ogłasza, iż 13 lutego 1863 roku odbędzie się w urzędzie onego licytacja na sprzedaż ruchomości zmarłego horodniczego Majborody. Życzący uczęstniczyć, raczą przybyć do sądu na termin wskazany.

Assesor Raczkiewicz.
Sekretarz Rawdowicz.
1—51

Одобрено Ценсурою. 8 Февраля 1863 г. Вильно.

W drukarni A. H. K i r k o r a.

ОБЪЯВЛЕНІЯ.

Отъ Виленскаго губернскаго правленія объявляется, что вслѣдствіе постановленія его 26 Ноября 1862 года состоявшагося, на удовлетвореніе долговъ Виленскихъ обывателей дворянъ: коллежскаго секретаря Осипа Осипова и матери его Людвики Ивановой, рожденной Либельтъ Струмиловъ, признанныхъ подлежащими безспорному взысканію съ однаго Осипа Струммилы: а) коллежскому секретарю Амброзію Иванову Чербишевичу по заемному письму 2800 руб.; б) Виленскому банкиру Александру Салонову Гейману по тремъ заемнымъ письмамъ 12000 руб.; в) губернскому секретарю Болеславу Иванову Тераевичу по сохранной роспискѣ 100 руб., и г) дворянину Бышинскому по заемному письму 500 р.; и съ Людвики Струммиловой: а) банкиру Гейману по заемному письму 6000 руб., и сверхъ того по обязательству ея Струммиловой совмѣстно съ мужемъ своимъ Осипомъ Антоновымъ Струммилою выданному бывшему предводителю дворянства Станиславу Ясенскому въ остальномъ за надплатою количествѣ 3000 р., а также не признанныхъ еще въ установленномъ порядкѣ подлежащими безспорному взысканію, коллеж. ассесору Пинабелю по 3 заемнымъ письмамъ 8525 р., квартальному надзирателю Врублевскому 100 р., полковнику Шенигу 6 руб., и дворянину Ардрею Квятовскому 7 руб., дворянину Теофилю Станиславову Гуцевичу по ассекураціонно дарственному документу титулярнымъ совѣтникомъ Осипомъ Струмилою, ему Гуцевичу и брату его Казимиру выданному и 4 сентября 1837 г., въ виленскомъ уѣздномъ судѣ явленному 1000 р., роднымъ сестрамъ дворянкѣ Емиліи Ивановской и Аннѣ Сальмоновичевой да отставному поручнику Станиславу Лаврентьеву Гуцовичу, на основаніи духовнаго завѣщанія дворянки Сыбиліи Мазуркевичевой по заемному письму выданному 20 Апрѣля 1849 года 2000 руб., Виленскому мѣщанину еврею Мордуху Шломовичу Марку Плунгянскому по заемному письму 300 руб., коллежскому регистратору Осипу Соколовскому по сохранной росциснѣ 3500 руб., мѣщанину Войцѣховичу по заемному письму 457 р., помѣщику Яздовскому 1500 р., титулярному совѣтнику Выбрановскому а по переказу его Виленскимъ пріютамъ 9 руб. и банкиру Гейману издержекъ понесенныхъ на поддержаніе дома упомянутыхъ Струммиловъ по содержанію въ арендѣ по двѣнадцати-лѣтнему контракту 18 Іюля 1855 года совершенному 376 р. 76 коп., и уплоченной за оной квкртирной повинности 376 р. 76 коп., подверженъ въ публичную продажу двуэтажный домъ съ флигелями, огородами: цвѣтнымъ, фруктовымъ и варивнымъ и прочими принадлежностями въ г. Вильнѣ 1-й части 4 квартала, при Струммиловской учицѣ подъ N. 1227, 1249 и 1615, частью на городской, а частью на неизвѣстно кому принадлежащей землѣ, присваиваемой городомъ, состоящій, принадлежащій упомянутымъ Людвикѣ и сыну ея Осипу Струммиламъ оцѣненной по восьмилѣтнѣей сложности средняго чистаго годоваго дохода въ 2880 руб., и для произведенія таковой продажи назначенъ въ присутствіи сего правленія срокъ торгамъ 2 числа мая мѣсяца сего 1863 года, съ 11 часовъ утра съ узаконенною послѣ онаго чрезъ три дня переторжкою; желающіе разсматривать бумаги относящіяся къ этой публикаціи и продажѣ, могутъ найти оныя по 3 отдѣленію 8 столу сего правленія. Января 9 дня 1863 года.

Совѣтникъ *Гецолдъ.*
Секретарь *Комаръ.*
Столоначальникъ *Кодзь.* 3—973

Управленіе Виленской земской конюшни симъ объявляетъ, что 18 сего февраля мѣсяца, въ 12 часовъ утра, будетъ продаваться съ аукціоннаго торга, въ домѣ помѣщающемъ земскую конюшню, 15-ть заводскихъ жеребцовъ годныхъ въ производители и ѣзду; посему гг. коннозаводчики и желающіе купить благоволятъ прибыть на означенное число.

Управляющій, полковникъ *Полянскій.*
1—87

Отъ Виленскаго уѣзднаго суда объявляется, что на удовлетвореніе безспорной претензіи вольныхъ людей Антона и Петрунели Савневичей по роспискѣ въ 155 р. съ процентами простираемой по опредѣленію сего суда, 2 января сего года состоявшемуся, подверженъ въ публичную продажу домикъ деревяный, состоящій въ г. Вильнѣ на предмѣстіи Коминарь на землѣ фольварка Купріянишкахъ оцѣненный въ 150 р. с. принадлежащій Виленскимъ мѣщанамъ Карлу и Варварѣ Мистерамъ, торгъ производиться будетъ въ присутствіи Виленскаго уѣзднаго суда съ 25 февраля сего года съ 11 часовъ утра, съ узаконенною послѣ онаго чрезъ три дня переторжкою; почему желающіе участвовать въ семъ торгѣ благоволятъ явиться на оные. 1863 года января 18 дня.

Уѣздный судья князь А. Э. *Жагель.* 1—54

Ковенской губерніи отъ Шавельскаго уѣзднаго суда объявляется, что задержанъ въ г. Шавляхъ 8 декабря 1862 года непомнящій своего родства и происхожденія Игнатій Авгевичъ примѣтами; лѣтъ 46, росту 2 аршина 5 вершковъ, волосы на головѣ темнорусые, глаза голубые, носъ умеренный, лице продолговатое сухощавое, безъ особыхъ примѣтъ.

Уѣздный судья А. *Годлевскій.* 1—75

Виленской губерніи, Ошмянскій уѣздный судъ, объявляетъ, что 13 числа февраля сего 1863 года будутъ производиться въ присутствіи сего суда торги на продажу движимаго имущества умершаго городничаго Майбороды. Почему желающіе участвовать въ сихъ торгахъ благоволятъ явиться на означенное число въ присутствіе сего суда.

Засѣдатель *Разкевичъ.*
Секретарь *Равдовичъ.* 1—51

Wileński rząd gubernjalny ogłasza, iż z postanowienia swego 28 listopada 1862 r. nastałego, na opłacanie długów obywateli Wileńskich, dworzan sekretarza kollegjalnego Józefa syna Józefa i matki jego Ludwiki córki Jana urodzonéj Libelt, Strumiłłów, jako bezsprzecznie należących od Józefa Strumiłły: a) sekretarzowi kollegjalnemu Ambrożemu Czerbiszewiczowi za obligiem na 2800 rub. b) Wileńskiemu Bankierowi Aleksandrowi Hejmanowi za trzema obligami 12,000 rub. c) sekretarzowi gub. Bolesławowi Terasewiczowi za rewersem depozytowym 500 rub. i d) dworzaninowi Byszyńskiemu za obligiem 500 rub.; a od Ludwiki Strumiłłowéj; a) bankierowi Hejmanowi za obligiem 6000 rub. i prócz tego w skutek zobowiązania się Strumiłłowéj razem z mężem Józefem Strumiłłą wydanego b. marszałkowi Stanisławowi Jasieńskiemu w pozostałéj za nadpłatą ilości 3000 rub. oraz niezasądzonych jeszcze należytą koleją do wyegzekwowanic assesorowi kol. Pinabelowi za trzema obligami 8525 r., dozórcy kwartalnemu Wróblewskiemu 100 r., półkownikowi Szczenigowi 6 r. i dworzaninewi Andrzejowi Kwiatkowskiemu 7 r,, dworzaninowi Teofilowi Gucewiczowi, za assekuracyjno-darczym dokumentem przez radcę honor. Józefa Strumiłłę jemu Gucewiczowi i bratu jego Kazimierzowi wydanym 4 września 1837 r. w Wileńskim sądzie powiatowym aktykowanym, 1000 rub., siostrom rodzonym dworzance Emiiji i Annie Salmonowiczowéj i dymissjonowanemu porucz. Stanisławowi Gucewiczowi, na mocy testamentu dworzanki Sybilli Mazurkiewiczowéj, za obligiem wydanym 20 kwietnia 1849, 2000 rub.; mieszczaninowi Wileńskiemu; żydowi Morduchowi Szlomowiczowi Markowi Płungiańskiemu za obligiem 300 rub., regestratorowi koll. Józefowi Sokołowskiemu za rewersem depozytowym 3500 rub., micszczaninowi Wojciechowiczowi za obligiem 457 rub., obywatelowi Jazdowskiemu 1500 r., radcy honor. Wybranowskiemu, a po przekazie jego do przytułków Wileńskich 9 rub. i bankierowi Hejmanowi za koszta na podtrzymanie domu Strumiłłów po wytrzymaniu w arendzie za 12-to-letnim kontraktem uczynionym 18 lipca 1855 r., 376 r. 76 k. i za opłacaną z onego powinność kwaterniczą 519 rub. 68 kop.—oddaje się na licytację dwupiętrowy dom ze skrzydłami; ogrodami: kwiatowym, fruktowym i warzywnym, oraz innemi akcydencjami w m. Wilnie, 1-éj części, 4 kwartale przy ulicy Strumiłłowskiéj pod N-r 1227, 1249, 1615, w części na miejskiéj, a w części na niewiadomo do kogo należących gruntach, które miasto sobie przyswaja, położony i należący do rzeczonych Ludwiki i syna jéj Józefa Strumiłłów, oszacowany podług ośmioletniéj intraty czystéj przecięciwo wziętéj 2880 r.—termin téj licytacji mającéj odbyć się w sali posiedzeń rządu naznaczony został na 2 maja 1863 r. o 11-éj godz. przed połud., z prawnym we trzy dni przetargiem. Życzący przejrzeć papiery téj sprzedaży dotyczące, mogą znaleźć takowe w 3 wydziale, 8 stołu tegoż rządu. 9 stycznia 1863 r.

Radca Giecołd.
Sekretarz Komar.
Naczel. st. Kodź. 1—46.

Zarząd Wileńskiéj stajni ziemskiéj, ogłasza niniejszem, że 18 b. m. lutego o godz. 1-éj z południa przedawać się będą z licytacji w domu gdzie się mieści stajnia, 15-cie ogierów stajennych, zdatnych do odchowania i do jazdy; dla tego więc pp. właściciele stadnin i życzący kupić je, raczą przybyć za termin oznaczony.

Zarządzający, półkownik Polański.
1—87

Wileński sąd powiatowy ogłasza, iż na zaspokojenie bezspornéj pretensji, wolnych ludzi Antoniego i Petronelli Sawniewiczów wedle rewersu na 155 r. z procentem, z postanowienla tegoż sądu 2 stycznia nastałego, sprzedawać się będzie publicznie drewniany domek położony w m. Wilnie na przedmieściu Kominach, na gruncie folwarku Kuprjaniszki, oszacowany 150 r. sr. należący do wileńskich mieszczan Karola i Barbary Misterow. Licytacja odbędzie się w urzędzie tegoż sądu 25 lutego o 11 godzinie z przetargiem we trzy dni. Życzący brać udział w licytacji raczą zgłosić się na termin, 1863 r. 18 stycznia.

Powiatowy sędzia Książe A. E. Żagiel.
1—54

Gub. Kowieńskiéj Szawelski sąd powiatowy ogłasza, iż w m. Szawlach 8 stycznia 1862 r. został przytrzymany, niepomnący swego pochodzenia i rodziny Ignacy Awgiewicz, mający lat 46, wrostu 2 arsz. 5 wierszk. włosy na głowie ciemno-blond, oczy błękitne, nos umiarkowany, wąsy ciemno-bląd, usta umiarkowane, twarz podługowatą wychudłą bez szczególnych oznak.

Sędzia powiatowy A. Godlewski.
1—75

Oszmiański sąd powiatowy ogłasza, iż 13 lutego 1863 roku odbędzie się w urzędzie onego licytacja na sprzedaż ruchomości zmarłego horodniczego Majborody. Życzący uczęstniczyć, raczą przybyć do sądu na termin wskazany.

Assesor Raczkiewicz.
Sekretarz Rawdowicz.
1—51

ZAKŁAD ROLNICZY
ALBINA KOHNA i S. JUNGERA

przy ulicy Wielkiéj (Zamkowéj) w domu JW. Marszałka Kosski.

Otrzymał w komis NADZWYCZAJNE PIWO Litewskie, oraz KRAKOWSKI MUSEK i zajmować się będzie częściową sprzedażą po cenie fabrycznéj dla dogodności Szanownéj Publiczności.

Przy tém zawsze będą świeże drożdzi piwne. 2—68

MĄKA JELECKA

nie zwykle sporna biało-żółta, najdelikatniejszy gatunek wyłącznie dla

CIAST WIELKANOCNYCH

po cenie przystępnéj. Kawior rzadki i prassowany, Jesitrzyna, Siemga, Sardynki, Oliwa Odeska, Konfekta, Konfitury, Soki, Rachat-Łokum, Ajwa (konfekta Tureckie) i rozmaite bakalje. Nadto otrzymano klej rybi, rozmaite korzenne towary i leguminy.

HERATA bukietowa, czarna, familijna i wielu innych gatunków na rozmaite ceny. **CUKIER** rozmaitych Warszawskich fabryk i prawdziwą HAWAŃSKĄ MĄKĘ CUKROWĄ i mąkę gryczanną na bliny otrzymał.

T. PIECHOW.

Magazyn przy ulicy Wielkiéj w domu Kadenacych. 2—72

FELIKS STYPUŁKOWSKI

Krawiec męzki

PRZYBYŁY Z WARSZAWY,

obrał stałe mieszkanie w domu byłym Pusłowskich, a teraz okręgu naukowego, przy ulicy Wielkiéj pod N. 76, i otworzył

Magazyn gotowego męzkiego odzienia

WEDŁUG NAJNÓWSZYCH WYMAGAŃ MODY.

WSZELKIE OBSTALUNKI

Odnoszące się do jego zawodu, przyjmuje i rychło wykonywa. Staraniem usilnem nowo przybyłego do Wilna będzie: usilną i rzetelną pracą na względy publiczności zasłużyć; prosi przeto o poparcie dobrych chęci. 2—69

PIGUŁKI CZYSZCZĄCE

Professora CAZANEWE.
Naczelnego lekarza szpitala Ś. Ludwika, kawalera Legji Honorowéj.

Pigułki te przyrządzone z nowego owocu sprowadzonego z Nikaragua są nieocenione pod tym względem, że czyszczą nie sprawując najmniejszéj boleści, ani kolek, ani rozdrażnienia kiszek. Wybornie skutkują przeciw bolu głowy, rozdęciu żołądka, niestrawności, brakowi apetytu i zatwardzeniu. Używają się zawsze, kiedy idzie o spędzenie żółci, flegmy i zepsutych humorów, które są po największéj części przyczyną ciężkich słabości.

Znajdują się w aptece p. Grimault et C. ulica de la Feuillade N. 7 w Paryżu- 1—88

MAGAZYN
M. PLATERA

przy ulicy Wielkiéj, dom Wolskiego.

Ma honor zawiadomić, że otrzymał rozmaite gatunki HERBATY, ŚWIEC stearynowych, palmowych, łojowych, CYGAR starych; a także NARZĘDZI ROLNICZYCH z Fabryki Cegielskiego. Sprzedaż odbywa się po cenie bardzo przystępnéj. 2—70

W księgarni M. ORGELBRANDA w Wilnie, otrzymano nowy zapas

Almanach de Gotha

na r. 1863. Cena Rsr. 1 kop. 80. Z przesyłką pocztą Rsr. 2. 2—82

ВЪ НОВООТКРЫТОМЪ МАГАЗИНѢ ВЪ РАТУШѢ

прибылъ свѣжій транспортъ муки разнаго сорта, крупъ, семги, дичи, рабчики и тетеревей.

	Р.	К.
Мука елецкая *нуль*—за пудъ .	2	65
Перваго сорта — . .	2	50
Третьяго сорта — . .	1	80
Муки Гречной на блины за пудъ . .	3	—
Муки ржаной питлованой — . .	1	20
Крупы Маной — . .	3	—
Крупы пшеной — . .	2	—
Семги — . .	8	—

Желающему брать большими партіями проценты будутъ сброшены. 1—71

W NOWO OTWARTYM MAGAZYNIE W RATUSZU

przybył świeży transport mąki i krup rozmaitego gatunku, Semgi, zwierzyny, Jarząbkow i cietrzewiów.

	R.	Kop.
Mąka Jelecka pod nazwiskiem zero najwyższego gatunku za pud .	2	65
pierwszego gatunku — — .	2	50
Trzeciego gatunku — — .	1	80
Mąki gryczanéj na bliny — .	3	—
Mąki żytniéj petlowanéj — .	1	20
Krup mannianych — .	3	—
Krup jaglanych — .	2	—
Siemgi — .	8	—

Ktoby życzył brać wielkiemi partjami, procenta będą strącone. 2—71

EDWARD FECHTEL

ma honor donieść WWPP. i PP. obywatelom i wszystkim interessującym się osobom, iż przyjmuje obstalunki do sprowadzenia rozmaitego gatunku CHMIELU z pierwszych handlowych domów, jako to: Bawarski Szpalter: LAGER et SCHENCKBIER — Braunszweigski: STADT et LAND-HOPFEN, jako też: TYROLSKIEJ BROWARNEJ SMOŁY.

6—959

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОЧАЯХЪ

ВАСИЛІЯ КЛИМУШИНА.

Со времени дозволеннаго Правительствомъ привоза въ Россію чаевъ кантонскихъ и шанхайскихъ, при введеніи ихъ въ продажу, принято мною было слѣдующее правило: „Не допускать ихъ къ смѣшенію съ кяхтинскими, для мнимаго удешевленія послѣднихъ и отпускать ихъ отдѣльно и только по требованію самихъ покупателей.“ Такое правило давало мнѣ возможность: во 1) отпускать кяхтинскіе чаи съ прежнимъ достоинствомъ; во 2) ознакомить потребителей, по ихъ желанію, съ новыми чаями и услышать о нихъ отзывъ, сообразуясь съ которымъ, я могъ бы запасаться тѣмъ или другимъ чаемъ. Благодаря такому правилу, не только мнѣ удалось достигнуть предположенной цѣли, но вслѣдствіе рекомендаціи моихъ покупателей, пріобрѣсти себѣ новыхъ, которые обращаются ко мнѣ за чаями преимущественно кяхтинскими. Видя по всемъ этомъ оцѣнку моихъ товаровъ со стороны любителей и знатоковъ чая и желая сохранить за своею фирмою такое для нея довѣріе, я и въ настоящее время, не смотря на нѣсколько высшую цѣну чаевъ кяхтинскихъ, ни на тѣ различныя объявленія, въ которыхъ рекомендуютъ чаи, такъ называемые *„съ пониженіемъ цѣнъ“*— запасся *чаями преимущественно кяхтинскими*, — кантонскими и шанхайскими только отчасти и притомъ тѣми сортами, которые по возможности приближаются ко вкусу кяхтинскихъ.

Теперь, окончивъ изслѣдованіе качествъ каждаго сорта изъ новополученныхъ кяхтинскихъ чаевъ, *я нашелъ необходимымъ отдѣлить изъ нихъ всѣ сорты менѣе высокой доброты и предлагаю высшіе чаи подъ извѣстными* моимъ покупателямъ *терминати*, а чаи менѣе высокой доброты подъ однимъ общимъ названіемъ, напр. черный, цвѣточный и др., но безъ означенія терминовъ.

Предлагая теперь свой прейсъ-курантъ на 1863 г., смѣю увѣрить, что правила, принятыя мною въ сношеніяхъ съ покупателями, неуклонно будутъ выполнятся и на будущее время, ручательствомъ чего, можетъ быть, какъ надѣюсь, служитъ то, что для меня всего важнѣе,—это мое прошедшее. Честь своей фирмы, какъ и всегда, я буду полагать въ одной цѣли— постоянно оправдывать то довѣріе, которымъ имѣю счастіе пользоваться отъ моихъ покупателей въ теченіи многихъ лѣтъ.

Въ заключеніе всего необходимымъ считаю здѣсь повторить принятыя мною правила относительно какъ кантонскихъ, такъ и кяхтинскихъ чаевъ; во 1) **КАНТОНСКІЕ ЧАИ** ни въ какомъ случаѣ **НЕ ДОПУСКАЮТСЯ МНОЮ КЪ СМѢШЕНІЮ СЪ КЯХТИНСКИМИ**, что могло бы придать послѣднему только мнимую дешевизну, но вмѣстѣ съ тѣмъ измѣнило бы требованіямъ вкуса знатоковъ; во 2) **КАНТОНСКІЕ** чаи будутъ продаваться только въ такомъ случаѣ когда сами покупатели потребуютъ именно ихъ. Притомъ, на оберткѣ ихъ всегда будетъ отмѣтка: „чай кантонскій“ или „шанхайскій“, тогда какъ **КЯХТИНСКІЕ ВЫСШІЕ**, оставаясь у меня въ прежней оболочкѣ, будутъ всегда отмѣчены каждый сортъ своимъ терминомъ, означающимъ свойства извѣстнаго сорта; **ЧАИ МЕНѢЕ ВЫСОКОЙ ДОБРОТЫ**, для отличія отъ высшихъ, будутъ отмѣчены только однимъ общимъ названіемъ и продаваться по слѣдующимъ цѣнамъ: **ЧЕРНЫЕ** за ф. 1 р. 20 к., 1 р. 40 к., 1 р. 60 к., 1 р. 80 к.: **ЦВѢТОЧНЫЕ** 2 р., 2 р. 50 к., 2 р. 80 к.; **ЛЯНСИНЪ** 3 р. 50 коп. **ОЗНАЧЕННЫЕ ЧАИ БУДУТЪ** отпускаться по условію обозначенному здѣсь въ прейсъ-курантѣ, но только съ тѣмъ однимъ исключеніемъ, что при выпискѣ этихъ чаевъ на сумму 100 р. сер. уступки дѣлается 10%, тогда какъ на всѣ другіе сорты чая, означенные въ прейсъ-курантѣ, только 5%.

МОСКОВСКІЙ КУПЕЦЪ *ВАСИЛІЙ КЛИМУШИНЪ.*

НА 1863 ГОДЪ.

ПРЕЙСЪ-КУРАНТЪ

ПОЛУЧЕННЫХЪ ВЪ ДЕКАБРѢ МѢСЯЦѢ ЧАЕВЪ

ИЗЪ Кяхты

ПОДЪ ФИРМОЮ

ВАСИЛІЯ КЛИМУШИНА.

ГЛАВНАЯ КОНТОРА ВЪ МОСКВѢ, У БОРОВИЦКАГО МОСТА, ВЪ ДОМѢ БАКЛАНОВА.

ПОЛУЧАЕМЫЕ ЧРЕЗЪ КАНТОВЪ И ШАНХАЙ.	Цѣна за фун. р.	к.
Кантонскій черный	1	20
— цвѣточный	1	80
Шанхайскій	2	—
ПОЛУЧАЕМЫЕ ЧРЕЗЪ КЯХТУ. ФУЧАНСКІЕ ЧАИ.		
Терпкій	1	40
— высшій сортъ	1	60
Букетно-терпкій	1	80
Букетно-терпкій, высшій сортъ	2	—
БУКЕТНЫЙ фучанскій высшій	2	20
Букетный съ цвѣтомъ	2	30
ЦВѢТОЧНЫЕ.		
Терпко-букетный и вмѣстѣ колоритный.	2	50
Мягкій-терпко-розанистый 2-й сортъ	2	80
— — — 1-й сортъ	3	—
— терпко-букетно-затхлистый 2-й сор.	3	25
— — — — 1-й сор.	3	50
— терпко-букетно-затхлистый	4	—

ЦВѢТОЧНЫЕ ЛЯНСИНЫ.	Цѣна за фун. р.	к.
Остро-букетно-розанистые 4 р., 5 руб и	6	—
Остро-букетно-затхлистые . 5 р. и	6	—
И лучшій изъ всѣхъ остро-букетно-медвяный вмѣстѣ затхло-розанистый	7	—
ЗЕЛЕНЫЕ . . 4 р., 6 р., 15 руб. и	20	—
ЖЕЛТЫЕ . . 4 р., 6 р., 8 руб. и	10	—

ЧАИ ЧЕРНЫЕ И ЦВѢТОЧНЫЕ ВЪ ЦИБИКАХЪ:

Вѣсу по 10 фунтовъ чистаго чаю съ лянсинными верхами, коимъ цѣны слѣдующія:

		р.	к.
ЦИБИКЪ	букет. съ лянсин. верхомъ.	22	—
—	букетнаго тоже	23	—
—	терпко-букет. колорит. тоже	25	—
—	мягко-тер. бук. тоже 28 р. и	30	—
—	мяг.-бук.-розан. тоже 32 р. и	35	—
—	остро-бук. розан. тоже	40	—

Примѣчаніе. На таковые цибики 5% скидки не дѣлается, а только пересылка принимается на мой счетъ.

ШТУЧНЫЕ ЧАИ, ЧАИ ВЪ ЦИБИКАХЪ, ЯЩИКАХЪ И БАНКАХЪ ПО ОСОБОМУ ПРЕЙСЪ-КУРАНТУ.

Означенные **ЧАИ** также можно получать и во всѣхъ моихъ постоянныхъ и ярмарочныхъ магазинахъ, какъ-то: въ Москвѣ, въ главной конторѣ, что у Боровицкаго моста, въ д. Бакланова; на Тверской въ д. Сазикова и подъ Вѣсками въ д. Розановой; въ Орлѣ, Коренной, Харьковѣ, Полтавѣ, Кролевцѣ, Кіевѣ, Бердичевѣ и въ Царствѣ Польскомъ: въ городахъ Люблинѣ и Радомѣ.

УСЛОВІЯ, ПО КОТОРЫМЪ ЧАИ ВЫСЫЛАЮТСЯ НА ГОРОДА.

I. **ПЕРЕСЫЛКА** во всѣ, даже и пограничные города Россійской Имперіи, принимается мною на свой счетъ. Адресъ долженъ быть четко написанъ, и требованія должны быть не менѣе 5 фунт., которые въ прочныхъ укупоркахъ отсылаются всегда съ первой отходящей почтой.

II. **КТО БУДЕТЪ ВЫПИСЫВАТЬ БОЛѢЕ ЧѢМЪ НА СУММУ 50 РУБ. СЕР.** (въ одинъ ящикъ), тотъ получитъ уступки 5% съ руб.; но при отправкѣ чаевъ въ тѣ губерніи, для которыхъ почтовая пересылка съ фунта не дороже 10 коп. также уступка дѣлается и съ 25 р.

III. **КУПЦАМЪ**, торгующимъ чаями подъ моею фирмою, доставка можетъ быть и чрезъ подрядчиковъ, чрезъ что увеличиваются и скидочные проценты.

Адресъ: въ контору, въ Москвѣ, у Боровицкаго моста, въ домѣ Бакланова.

Василью Гаврилову *КЛИМУШИНУ.* 1—996

OGŁOSZENIE

O HERBATACH

BAZILEGO KLIMUSZYNA.

Od czasu dozwolenia przez rząd przywozu do Rossji herbat kantońskich i szanchajskich przy wprowadzeniu ich do handlu, zacząłem się trzymać następnego prawidła: „niemięszać ic[h] z herbatą Kiachtyńską aby tę ostatnią uczynić niby tańszą, i wyprzedawać je oddzielnie tylko n[a] zapotrzebowanie samych kupujących.“ Takie prawidło dało mi możność: 1) sprzedawać herbat[ę] kiachtyńską z uprzednią jéj własnością: 2) oznajomić konsumentów wedle ich życzeń z nowem[i] herbatami, oraz usłyszeć o nich opinję, podług któréj mógłbym robić zapasy jednych i drugic[h] herbat. Dzięki takiéj zasadzie, nietylko, że osięgnąłem upragiony cel, lecz skutkiem rekomendacj[i] moich konsumentów, potrafiłem zjednać sobie nowych, którzy udają się do mnie z potrzebowanien[m] herbat wyłącznie Kiachtyńskich. Uważając w tém ocenienie moich towarów ze strony amatorów i znawców herbaty, pragnąc oraz zachować dla swéj firmy zaufanie, niezważając na cośkolwie[k] wyższą cenę herbat Kiachtyńskich, ani też na ogłoszenia, w których zalecają się herbaty na ta[k] zwaną „zniżoną cenę“, uczyniłem zapasy „herbat wyłącznie Kiachtyńskich,“ a Kantońskich szanchańskich tylko w części i to w tych gatunkach, które według możności zbliżają się w smak[u] do Kiachtyńskich.

Obecnie ukończywszy zbadanie własności każdego gatunku z nowootrzymanych herba[t] Kiachtyńskich, „uznałem za potrzebne oddzielić od nich wszystkie gatunki niższéj wartości i za[-]lecam wyższe gatunki pod wiadomemi dla moich Konsumentów nazwami, a herbaty niższéj war[-]tości, pod jednem ogólnem nazwiskiem np. czarna, kwiecista i t. d. lecz bez oznaczenia terminów

Podając obecnie cennik na 1863 r. śmiem zapewnić, iż przepisy przyjęte przezemnie w sto[-]sunkach z konsumentami, niechybnie będą wykonywane i nadal, rękojmią czego, jak się spodzie[-]wam może służyć to co dla mnie jest najważniejszém—to moja przeszłość. Honor mojéj firmy jak zawsze, będę poczytywał w osięgnięciu jednego celu, ażeby stale usprawiedliwiać to zaufanie z jakiego mam szczęście korzystać u moich konsumentów w przeciągu wielu lat.

Naostatek uważam za konieczne powtórzyć przyjęte przezemnie prawidła tak względem Kan[-]tońskiéj, jako też i Kiachtyńskiéj herbaty: 1) „herbaty Kantońskie w żadnym razie nie są mięszane z Kiachtyńskiemi, co mogło by uczynić te ostatnie tańszemi, lecz zarazem też nieodpowie[-]działo by wymaganiom smaku znawców; 2) Kantońskie herbaty sprzedawać się będą tylko w takim razie, kiedy sami kupujący tego zażądają. Przytem na obwinięciu onych zawsze będzie napisano: „herbata Kantońska“ lub „Szanchańska“, wówczas gdy „Kiachtyńskie wyższe“, pozostające w uprzedniém obwinięciu, będą zawsze miały napisy osóbne dla każdego gatunku, wyrażające własności onego; „herbaty niższéj wartości“ dla wyróżnienia od wyższych, będą odznaczon[e] tylko jednym ogólnym terminem i sprzedawać się po cenach następujących: CZARNE za funt 1 r. 20 k. 1 r. 40 k. 1 r. 60 k. 1 r. 80 k.; kwieciste 2 r. 2 r. 50 k. 2 r. 80 k.; Liansiny 3 rub 50 k. Rzeczone herbaty będą się sprzedawać na warunkach oznaczonych w dołączonym Cenniku, lecz z tym tylko wyjątkiem, że przy wypisywaniu tych herbat na 100 rub. sr. rabat się czyni 10%, wówczas gdy na inne gatunki herbaty tylko 5% jak oznaczono w cenniku.

KUPIEC MOSKIEWSKI BAZYLI KLIMUSZYN.

NA 1863 ROK.

CENNIK

HERBAT OTRZYMANYCH W GRUDNIU Z KIACHTY

pod firmą

BAZYLEGO KLIMUSZYNA

GŁÓWNY KANTOR W MOSKWIE PRZY MOŚCIE BOROWNICKIM W DOMU BAKŁANOWA.

OTRZYMYWANE PRZEZ KANTON I SZANCHAJ.	Cena za funt. R.	K.
Kantońska czarna.	1	20
— kwiatowa.	1	80
Szanchańska	2	—
OTRZYMANE PRZEZ KIACHTĘ TUCZAŃSKIE HERBATY.		
Cierpka	1	40
— wyższa	1	60
Bukietowa cierpka	1	80
— — wyższa	2	—
— fuczańska wyższa	2	20
— z kwiatem	2	30
KWIATOWE		
Cierpko bukietowa i kolorowa	2	50
Miękka cierpko bukietowa 2-go gat.	2	80
— — 1-go gat.	3	—
— cierpko-bukietowa różana 2-o gat.	3	25
— — — 1-o gat.	3	50
— — zatęchła —	4	—

KWIATOWE LIANSINY	Cena za funt R.	K.
Ostro-bukietowe rozmaite 4 r. 5 r. i	6	—
— — zatęchłe . . 5 r. i	6	—
i najlepsza ostro-bukietowa i zatęchło rożana.	7	—
ZIELONE . . 4 r. 6 r. 15 rub. i	20	—
ŻÓŁTE . . 4 r. 6 r. 8 rub. i	10	—

CZARNE I KWIATOWE W CYBIKACH.

Wagi po 10 funt. czystéj herbaty z liansinowemi wierzchami:

		R.	K.
CYBIK	bukietowéj z liansin. wierzchem	22	—
—	— ditto	23	—
—	cierpko-buk. kolor. ditto	25	—
—	miękko-cierp. buk. ditto 28 i	30	—
—	— rożan. ditto 32 i	35	—
—	ostro-buk. rożan. ditto	40	—

U w a g a. Na tych cybikach strącenia 5% nie czyni się, a tylko przesłanie przyjmuję na mój koszt.

SZTUCZNE HERBATY, W SKRZYNIACH, PUDEŁKACH I BANKACH PODŁUG OSOBNEGO CENNIKA.

Rzeczone **HERBATY** można też otrzymywać we wszystkich moich stałych i jarmarkowych magazynach: w Moskwie, w głównym kantorze przy moście Borownickim w d. Bakłanowa; na Twerskiéj w d. Sarikowa i pod Wieskami w d. Rozanowéj; w Orle, Korennoj, Charkowie, Połtawie, Królewcu, Kijowie, Berdyczowie i Królestwie Polskiem i w miastach Lublinie i Radomiu.

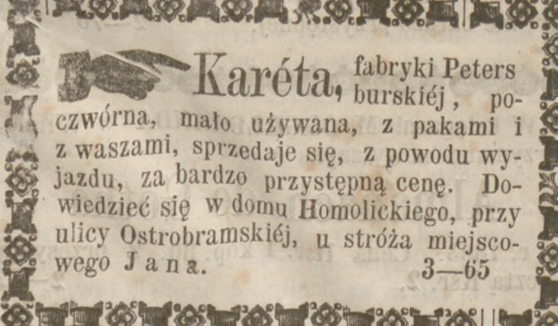
WARUNKI, WEDŁUG KTÓRYCH HERBATY WYSYŁAJĄ SIĘ DO MIAST.

I. **PRZESYŁANIE** do wszystkich nawet pogranicznych miast Cesarstwa przyjmuję na swéj rachunek. Adres powinien być wyraźny—potrzebowania powinny być niemniéj jak na 5 funtów, jakowe w mocnych pakach odsyłają się zwykle z pierwszą pocztą.

II. **KTO WYPISUJE WIĘCEJ JAK NA 50** r. sr. (w jedném pudełku) temu ustępuję 5% od rub. lecz odsyłając herbaty do tych gubernij, dla których przesyłanie od funta nie drożéj jak 10 k. taki sam rabat czynię od 25 rub.

III. Kupcom handlującym herbatą pod moją firmą dostawa może być uskuteczniona i przez podradczykow, przez co rabat może być zwiększony.

A d r e s: do Kantoru, w Moskwie, przy Borownickim moście, w domu Bakłanowa, do Bazylego K L I M U S Z Y N A. 1—996

Одобрено Ценсурою. 8 Февраля 1863 г. Вильно.

W drukarni A. H. Kirkora.